

ΠΟΠΑΪ

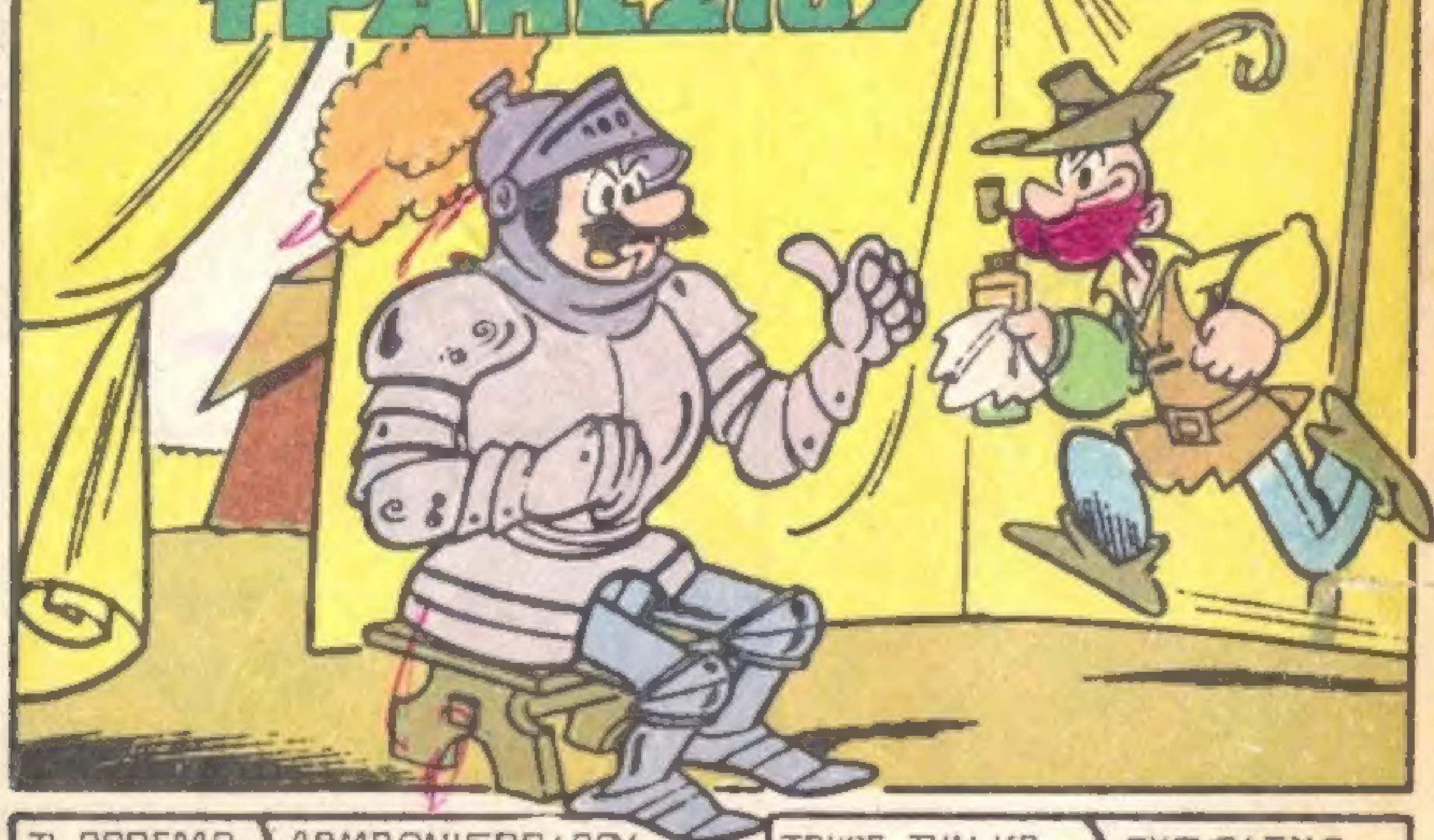

ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΣΤΕΝΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

ΥΠΗΡΕΤΗ, ΠΟΠΑΪ! ΓΥΑΛΙΣΕ
ΤΗΝ ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΜΟΥ! ΚΑΝΕ ΤΗΝ
ΝΑ ΛΑΜΠΕΙ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΠΑΡΩ
ΜΕΡΟΣΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ!

ΜΑΛΙΣΤΑ!

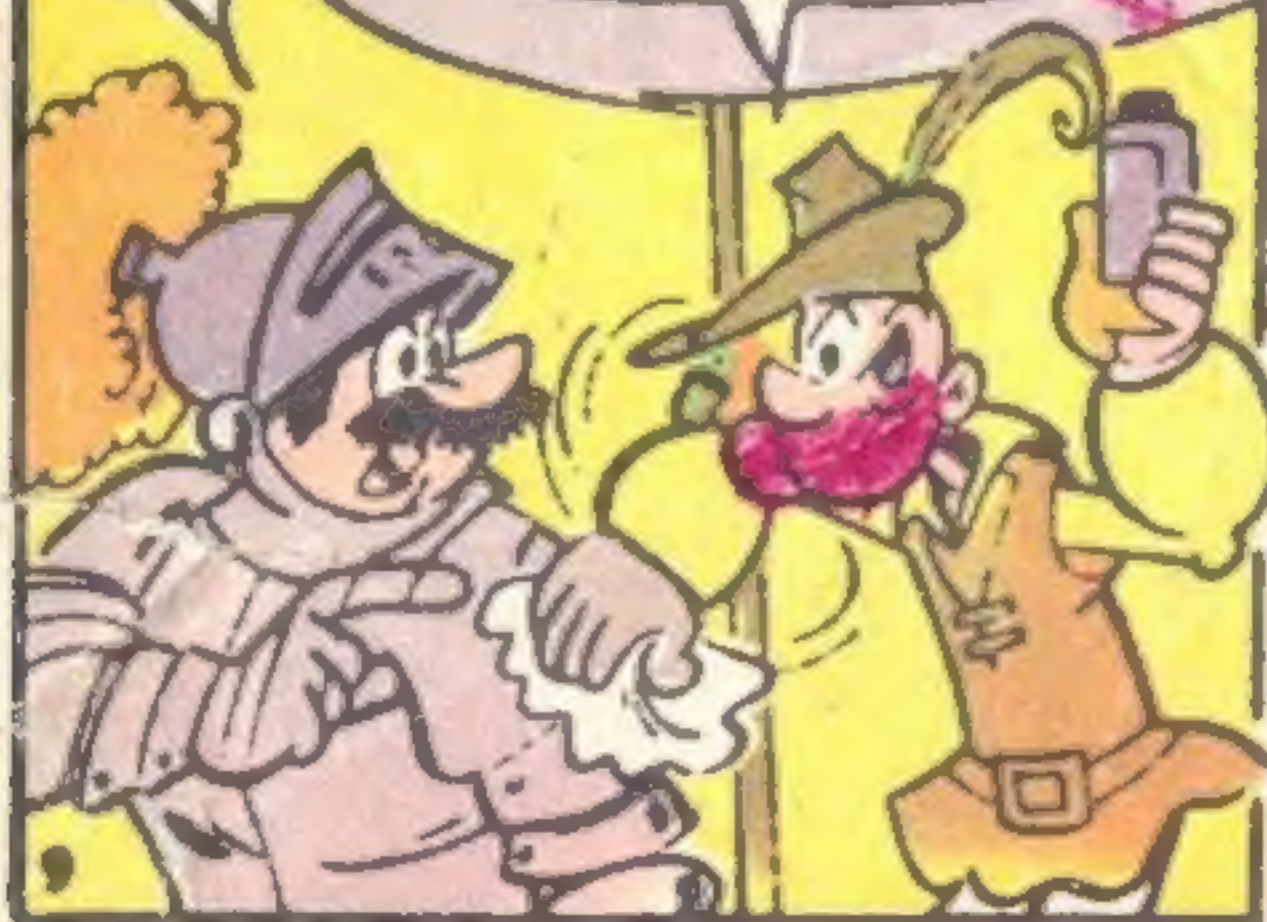

ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΥ-
ΤΟΣ

ΛΑΜΠΟΝΙΕΡΑ! ΠΟΥ
ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΝΑ ΛΑ-
ΜΠΕΙ ΣΑ ΜΕΡΑ!

ΤΡΙΩΕ ΤΗΝ ΚΑ-
ΛΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΓΥΑΛΙΖΕΙ
ΠΟΛΥ!

ΟΥΨΩ! ΣΧΟ-
ΛΑΣΤΙΚΟΙ ΠΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ
ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ ΤΟΥ
ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ!

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙ-
ΝΕΙ ΟΜΟΡΦΟΙ! ΘΑ ΓΥΡΩΣΕΙ ΤΟ
ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΣ ΟΛΙΒ
ΑΠ ΤΟ ΘΕΙΟ ΤΗΣ
ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ!

ΙΤΕΡΕΣΙΣ ΓΕΡΑ ΤΑ
ΚΑΡΦΙΑ ΥΠΗΡΕΤΗ ΜΠΡΟΥ-
ΤΟ! ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ
ΕΠΕΣΑΝ ΚΙ ΕΜΕΙΝΑ
ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ!

ΜΑΛΙΣΤΑ
ΙΠΠΟΤΗ!
ΜΕ ΤΑ
ΜΑΥΡΑ ΕΙ-
ΣΡΟΥΧΑ!

ΑΨΙΟΥ!

ΚΑΙ ΣΥΝΑ-
ΧΘΗΚΑ!

ΠΟΛΥ ΛΕΠΤΕΛΙΛΕΠΤΟΣ
ΑΥΤΟΣ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ
ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΕΙΣΡΟΥ-
ΧΑ!

ΠΕΠΕΕΕΕ!
ΠΕΠΕΕΕ!

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΣΤΑΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΑΡΘΟΥΡΟΣ!

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ! ΣΤΟ ΝΙΚΗΤΗ ΘΑ ΔΟΣΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΑΝΗΛΙΑΣ ΜΟΥ ΟΛΙΒ! ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΛΙΑΣ! ΘΑ ΚΕΡΔΙ-
ΣΕΙ Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ!

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΠΗΤΕ!

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΕΝ
ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗ
ΨΑΡΟΚΑΣΣΕΛΑ!

ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΜΑΙΤΕ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΘΕΙ ΤΙΠΟ-
ΤΑ ΚΑΝΕΙΣ!

ΕΝ ΤΑΞΕΙ! ΤΟ-
ΤΕ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΒΓΕΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΝΙΚΗΤΗΣ!

ΤΑ ΙΣΕΑ ΜΟΥ
ΙΠΠΟΤΗ ΤΟΥ
ΠΑΚΡΟΙΣΤΕ-
ΝΟΥ ΤΡΑΠΕ-
ΖΙΟΥ!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ, ΥΠΗΡΕΤΗ!

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΙ ΑΡΣΕΝΙΚΟΥΣ Α-
ΠΟΓΟΝΟΥΣ, ΙΠΠΟΤΗ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥ-
ΡΑ ΕΙΣ-
ΡΟΥΧΑ!

ΚΑΜΜΙΑ
ΜΕΡΑ ΘΑ ΣΟΥ
ΚΟΥΣ ΤΗ ΓΑΣΤ-
ΡΑ!

ΓΙΟΥΧΟΥ!

ΕΠΙΘΕΣΗΗ!

ΣΚΡΑΜΠ

ΠΟΙΟΣ ΚΕΡΔΙΣΕ;

ΟΛΟΙ ΝΙΚΗΘΗΚΑΝ!

ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ ΕΞ'ΕΛΙΤΗΔΕΣ.
ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ!

ΝΓΚΕ! ΝΓΚΕ! ΘΕΛΟΥΝ
ΝΑ ΜΕΙΝΩ ΑΝΥΠΑΝΤΡΗ!...

Α, ΟΧΙ! ΘΑ ΒΡΩ
ΚΑΠΟΙΟΝ ΙΠΠΟΤΗ
ΝΑ ΣΕ ΦΟΡΤΩΣΕ!...

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ Ν'ΑΓΟΝΙΣΤΕΙ
ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΙΣΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ!

ΕΓΩ ΘΕΛΩ!
ΚΑΙ ΓΩ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ
ΙΠΠΟΤΗΣ!

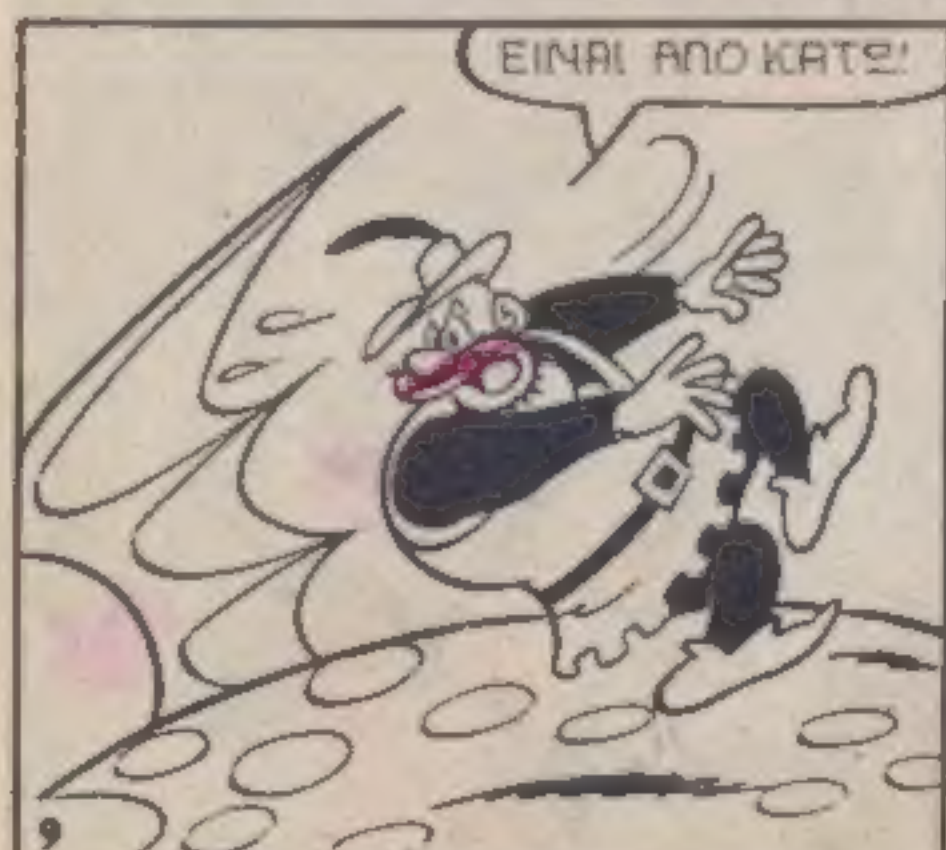
ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΙΠΠΟΤΕΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ
ΕΝΑΝ ΔΡΑΚΟ!

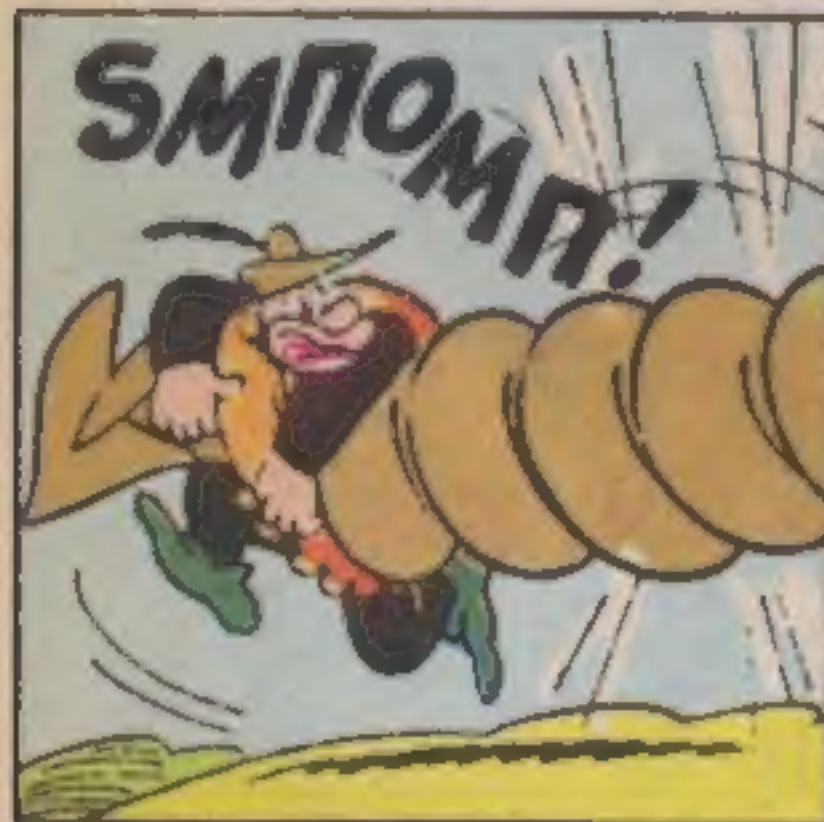
ΕΝΑΝ ΔΡΑΚΟ!

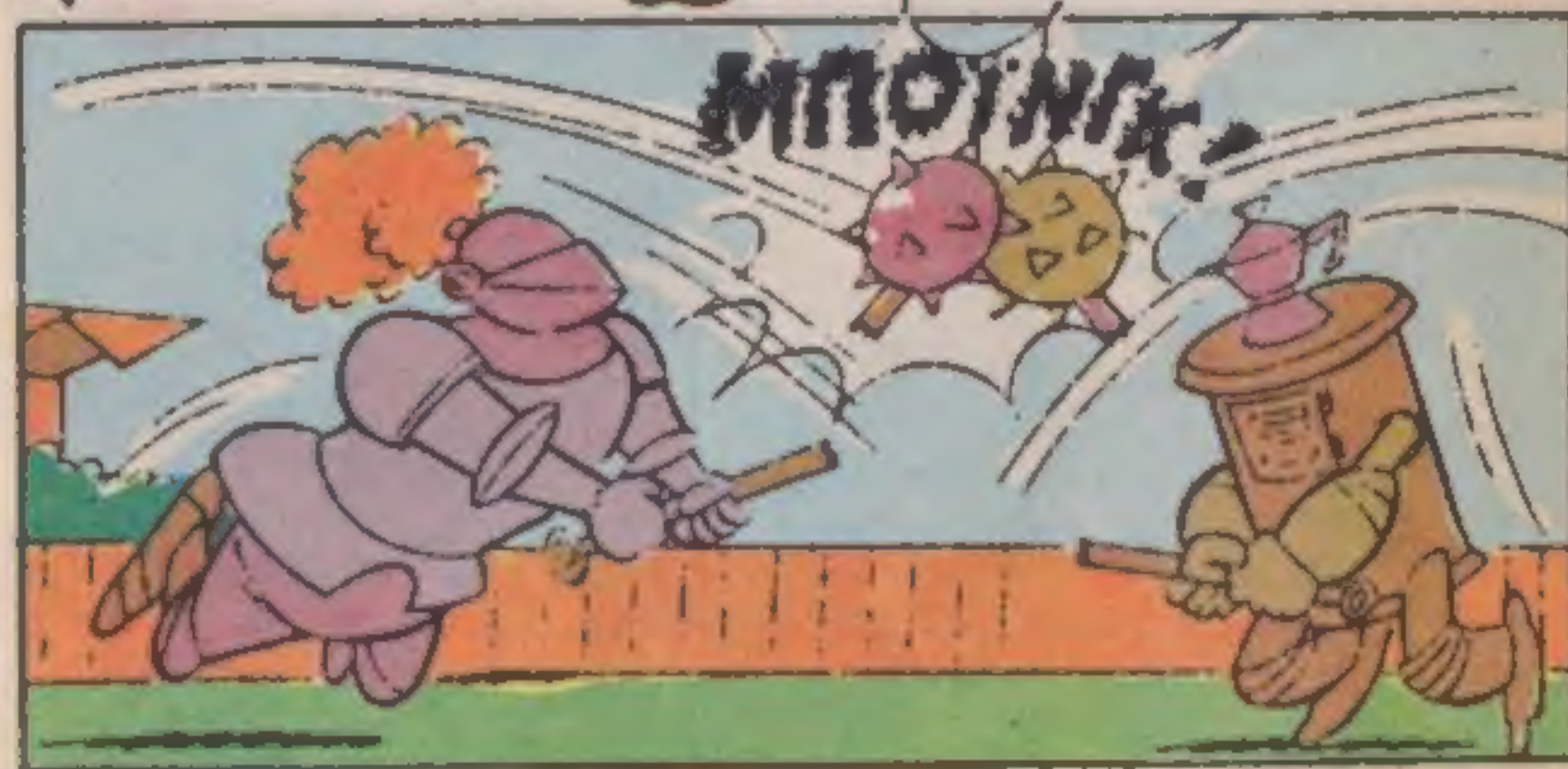
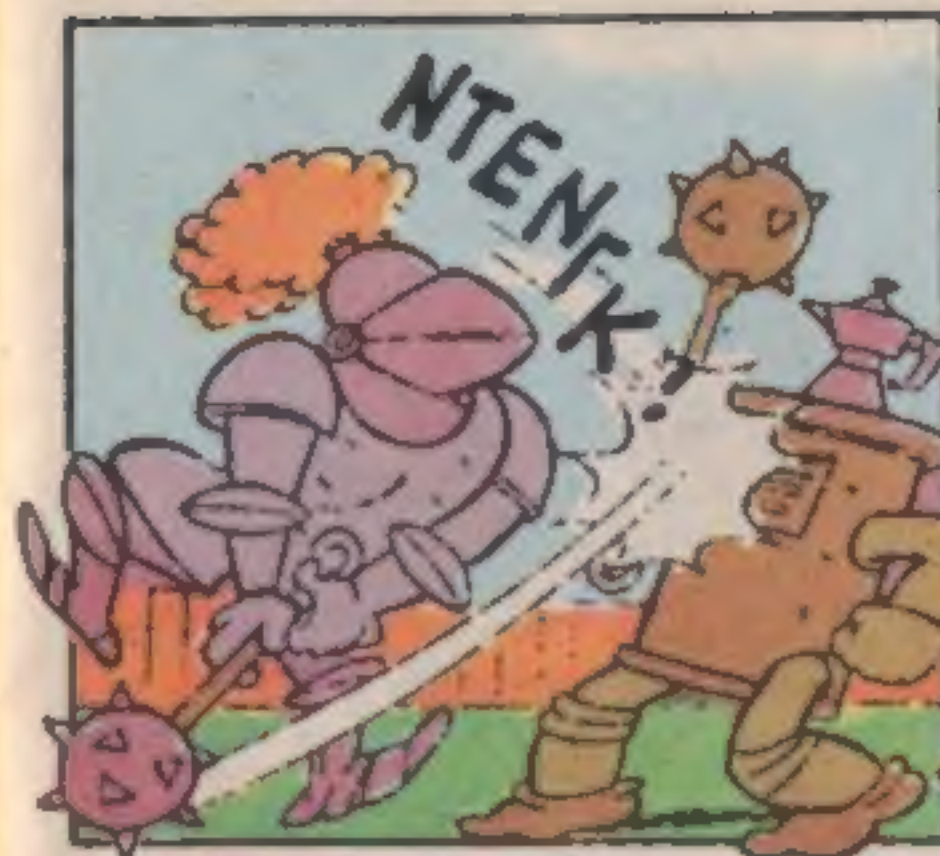
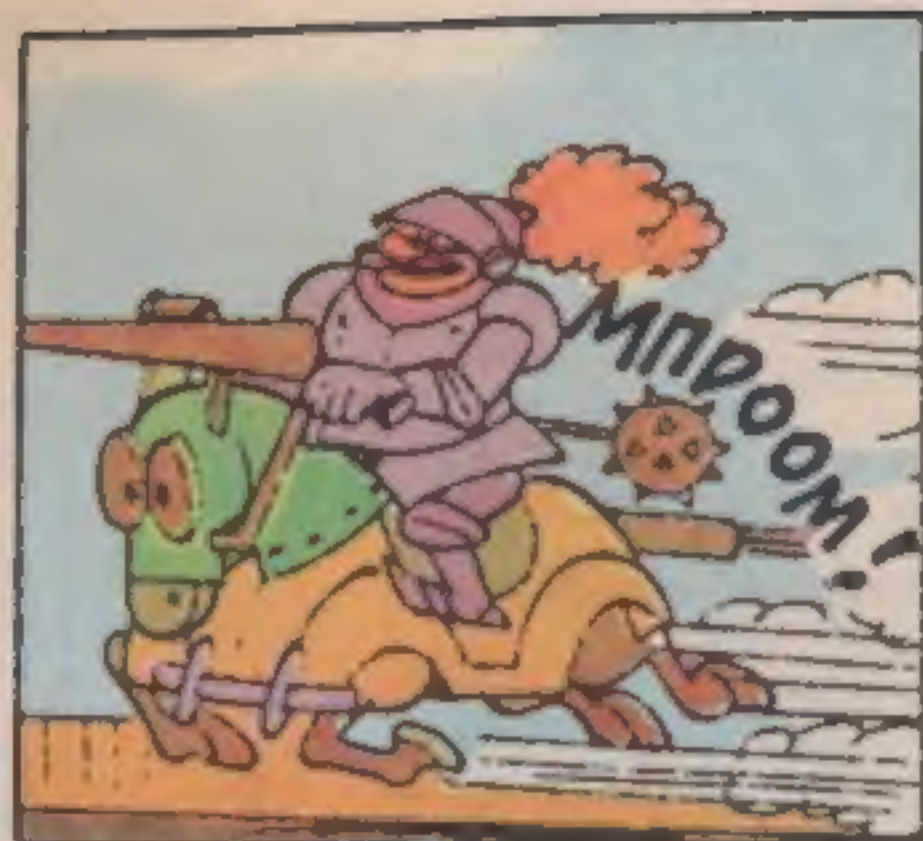
ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ
ΕΝΑΝ ΔΡΑΚΟ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΥ
ΦΕΡΕΤΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ Ή
ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ!

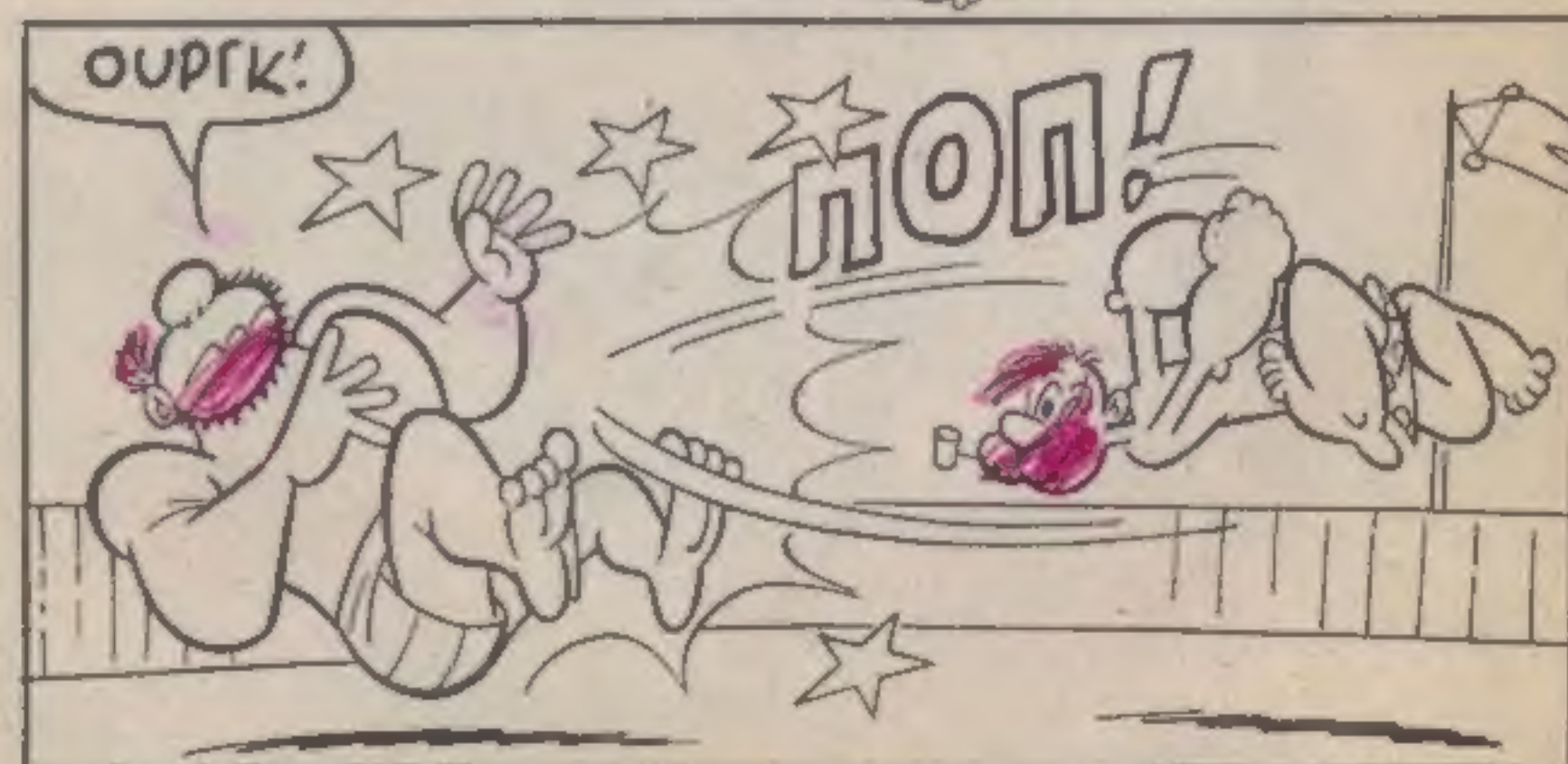
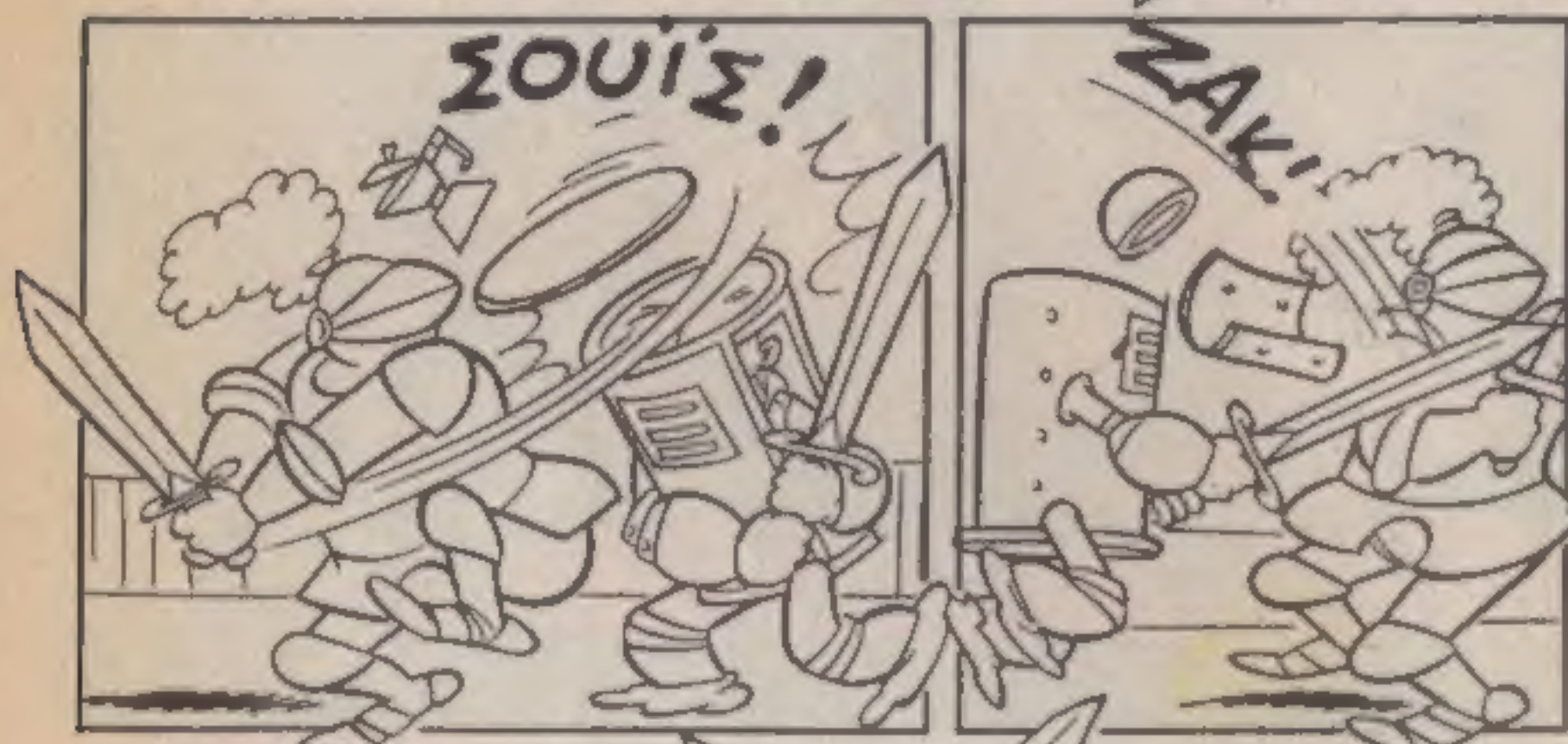
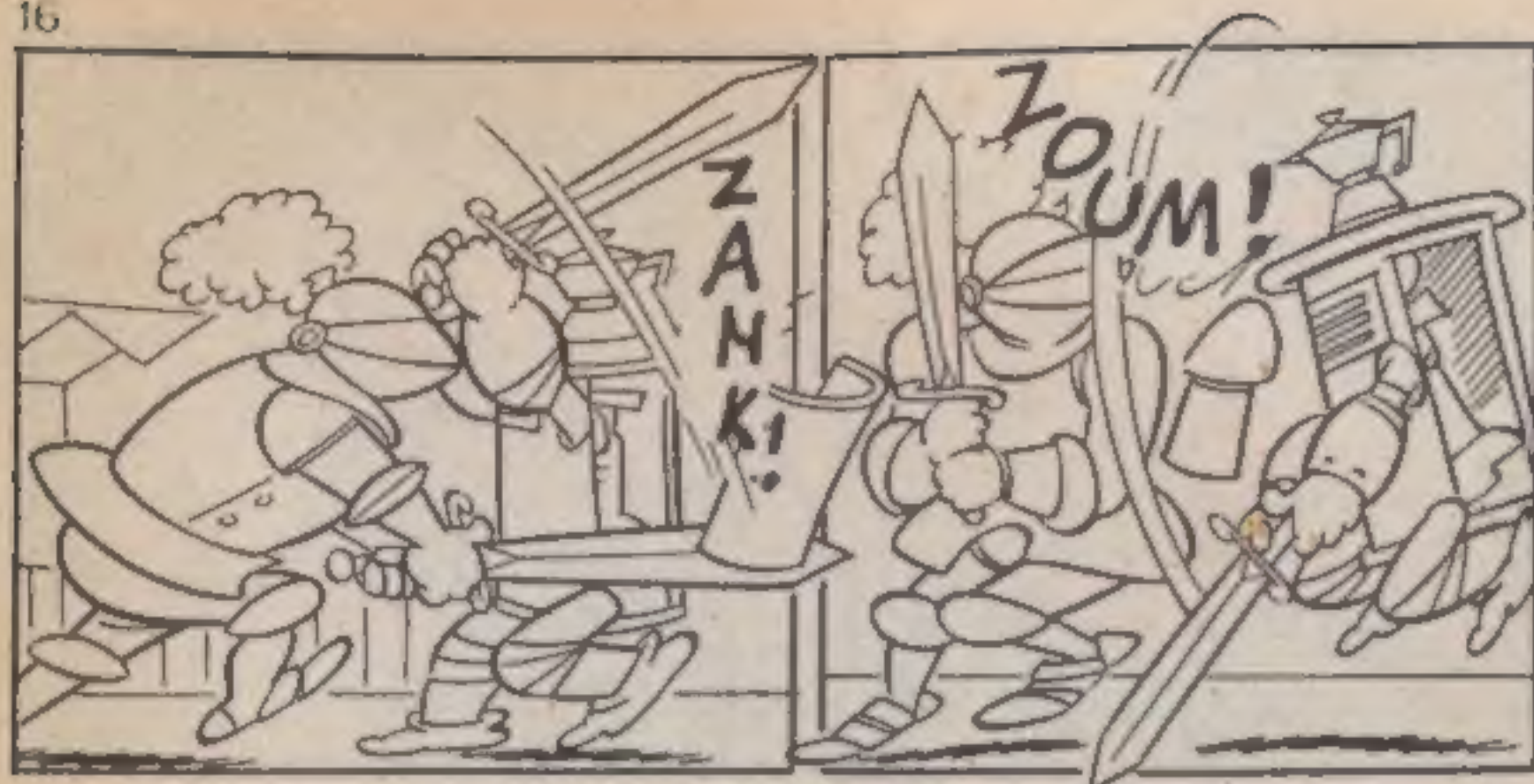
ΖΟΥΟΥ
ΖΟΥΟΥ!

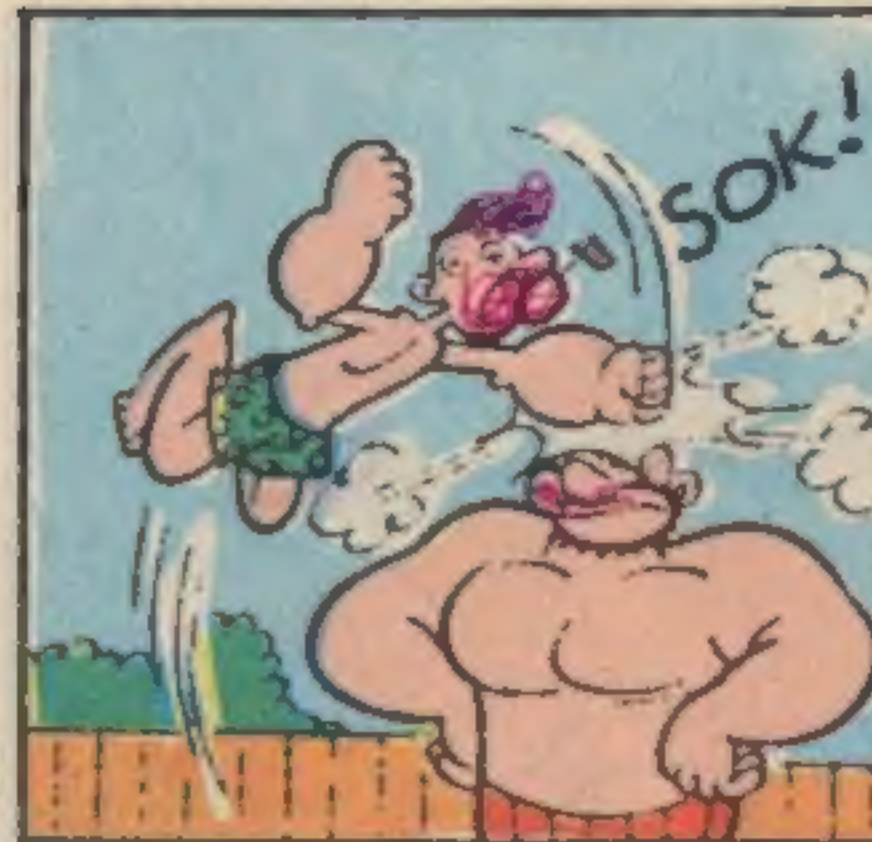

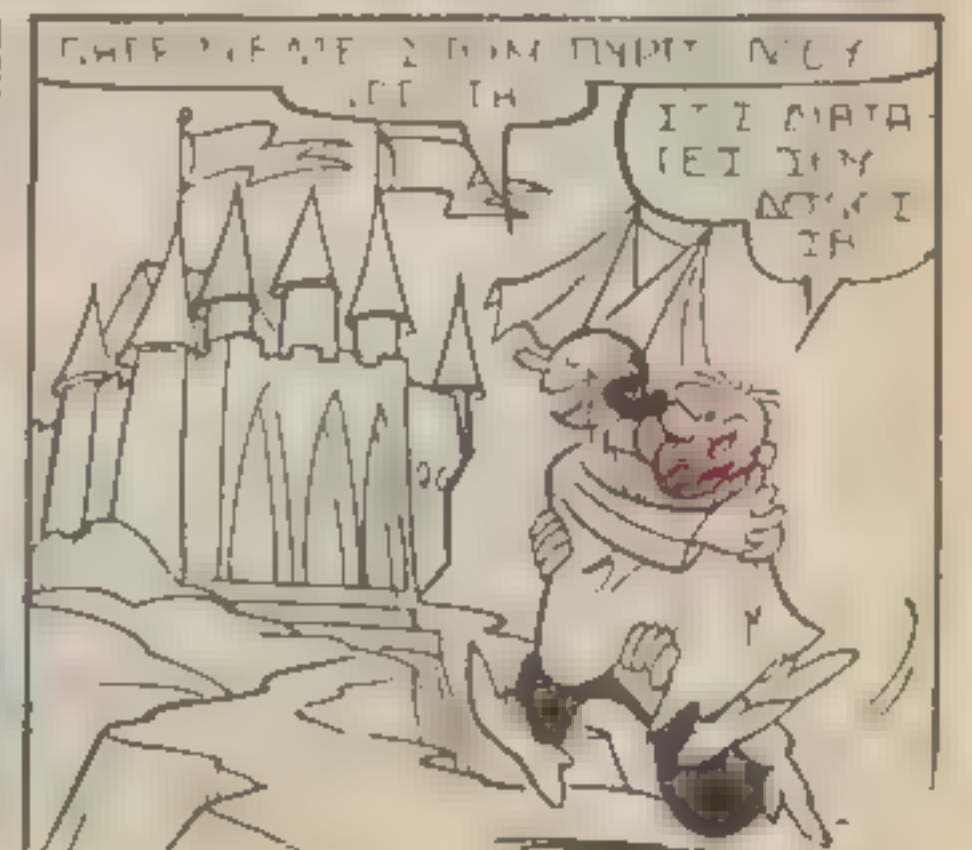
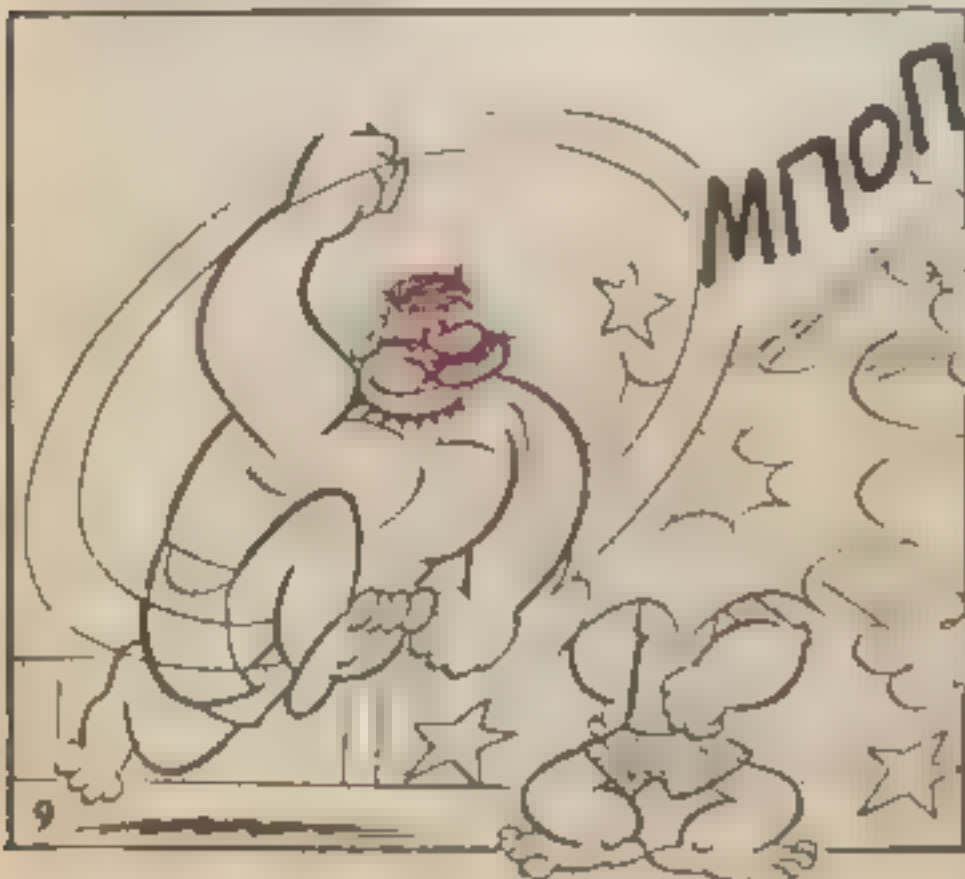
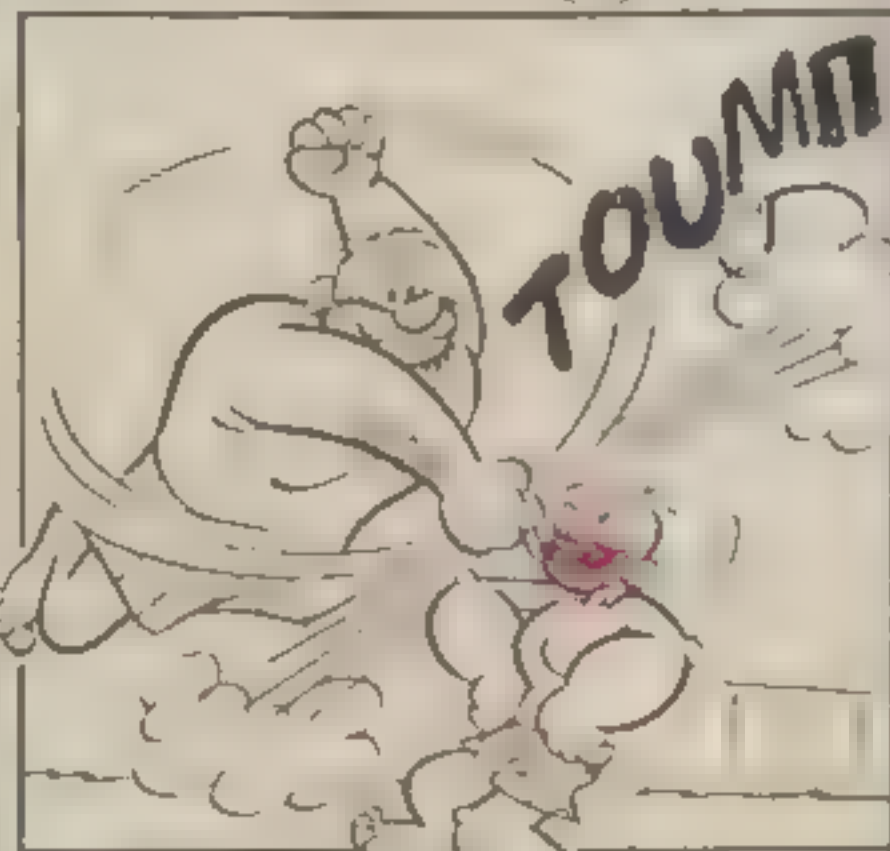

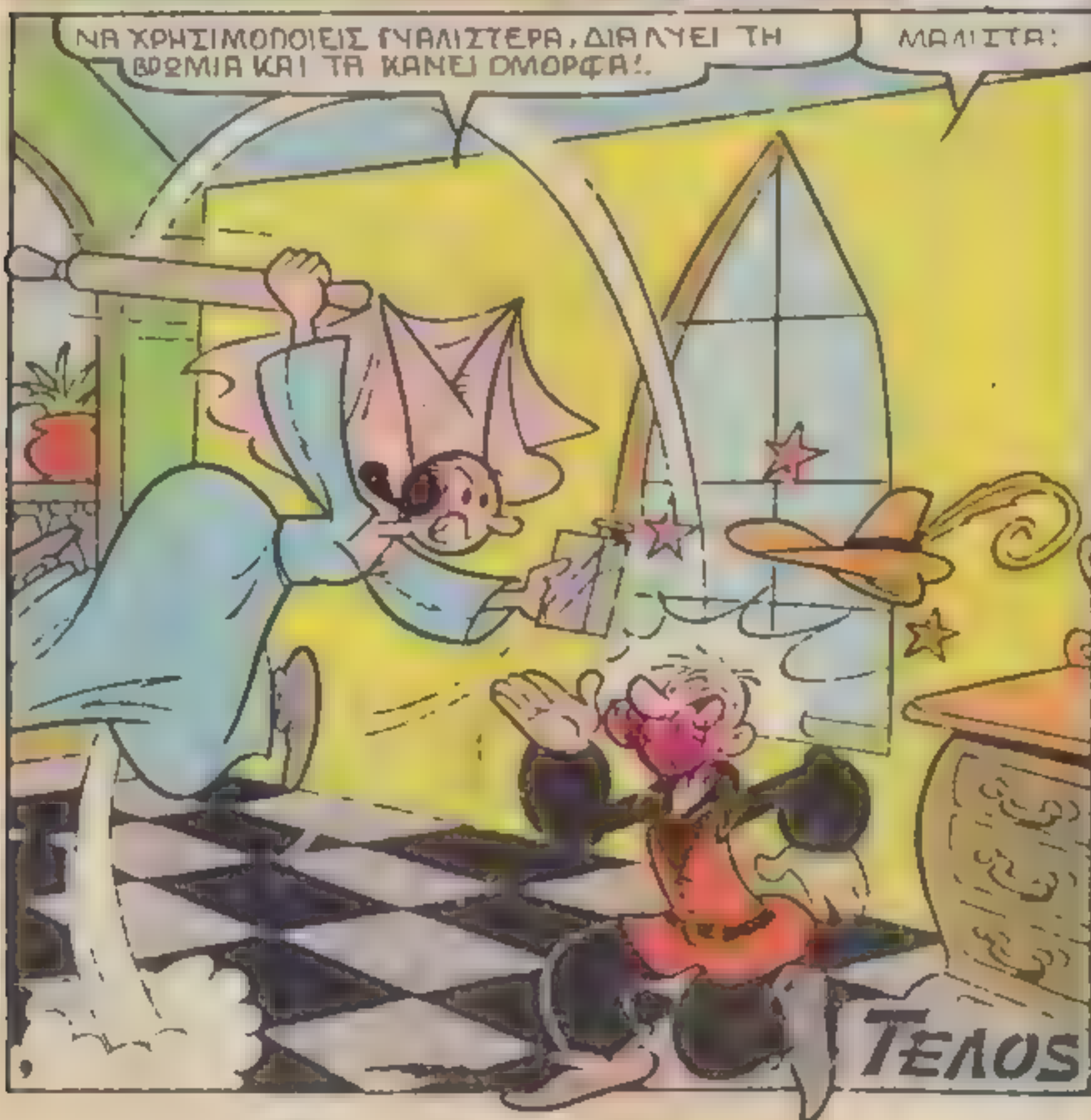
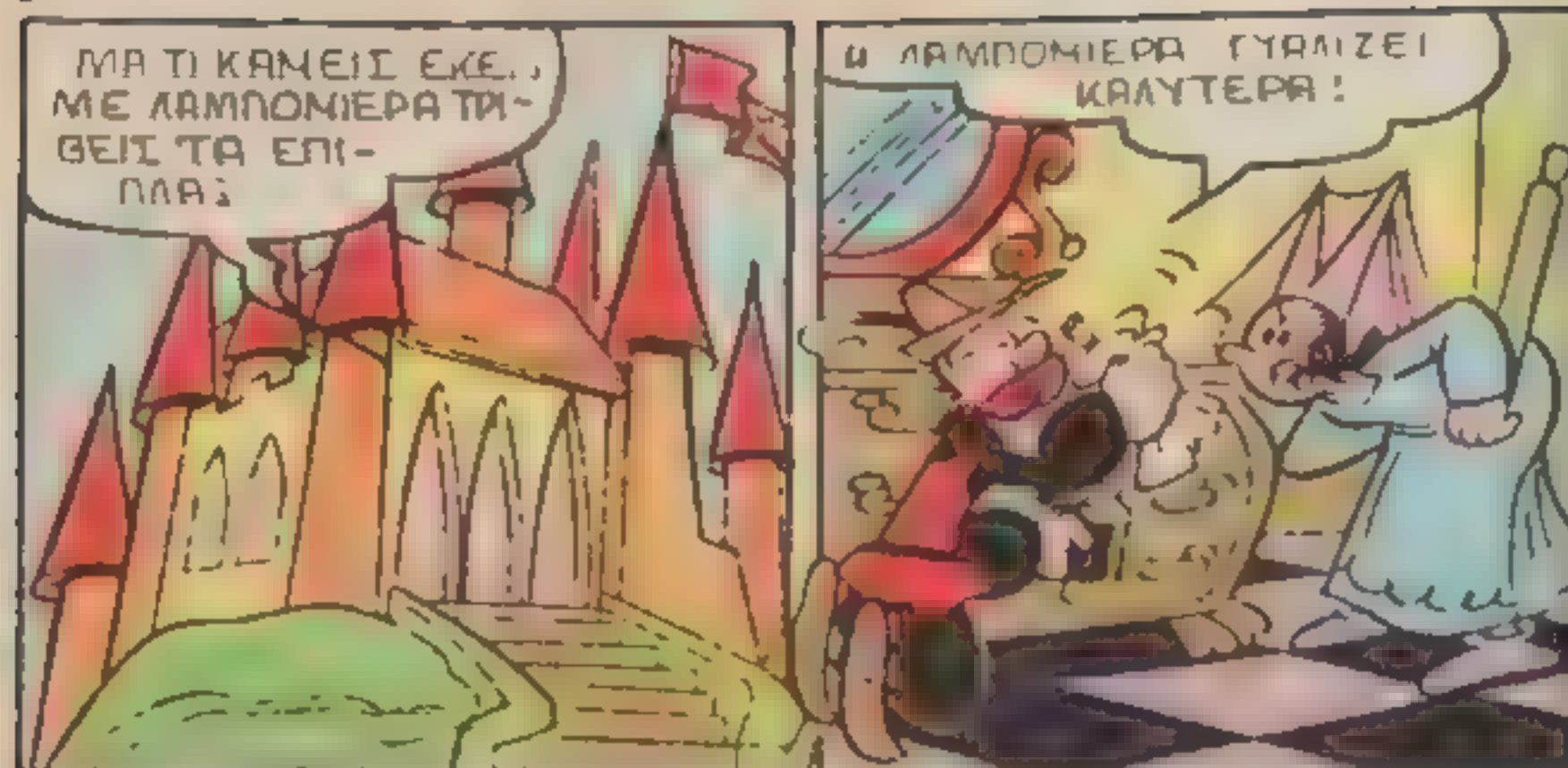

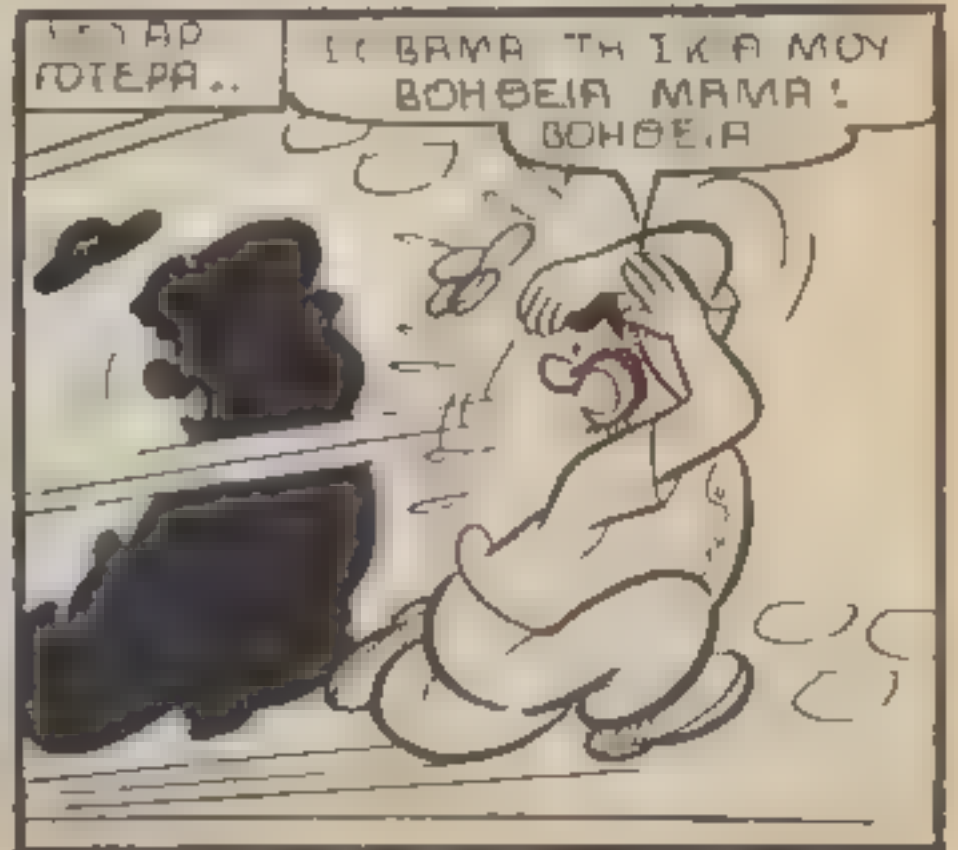
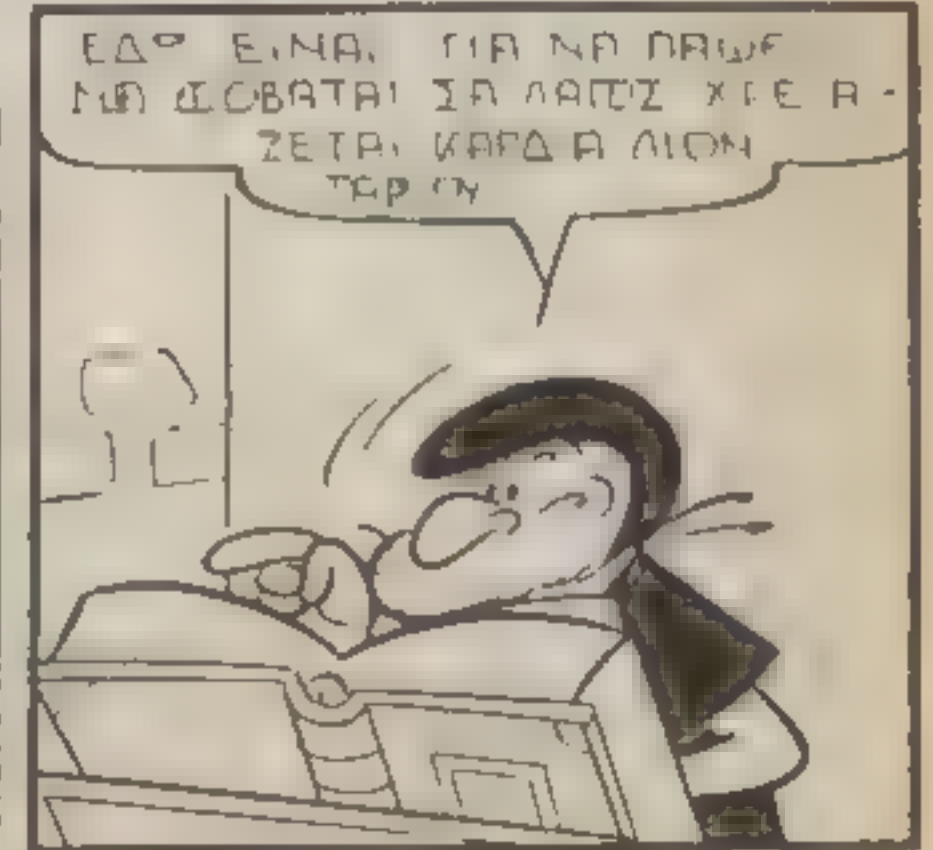
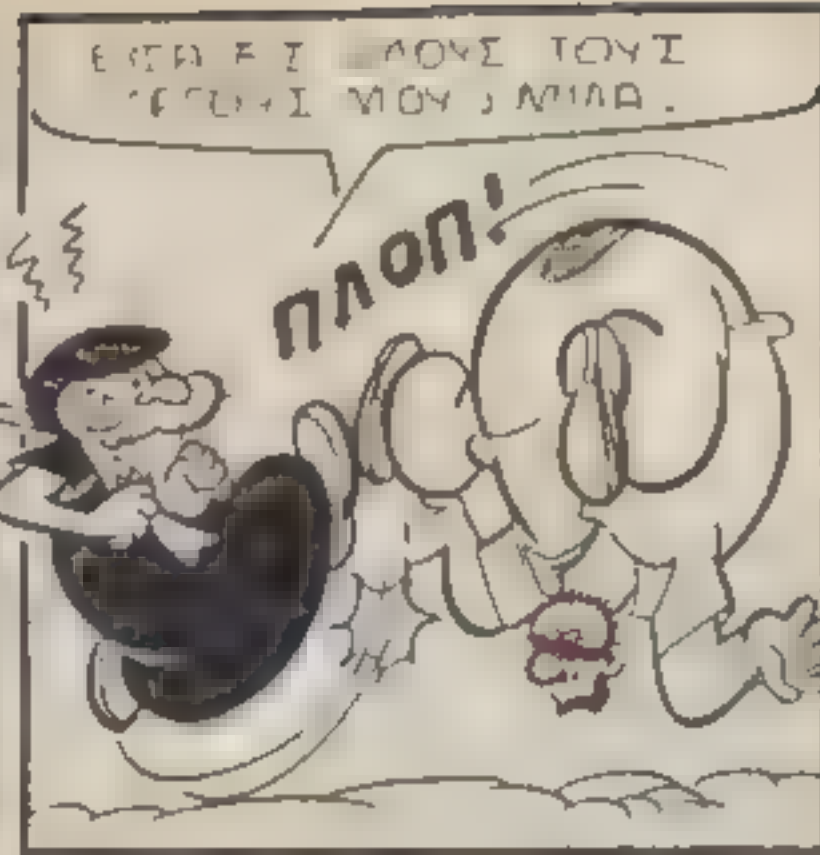

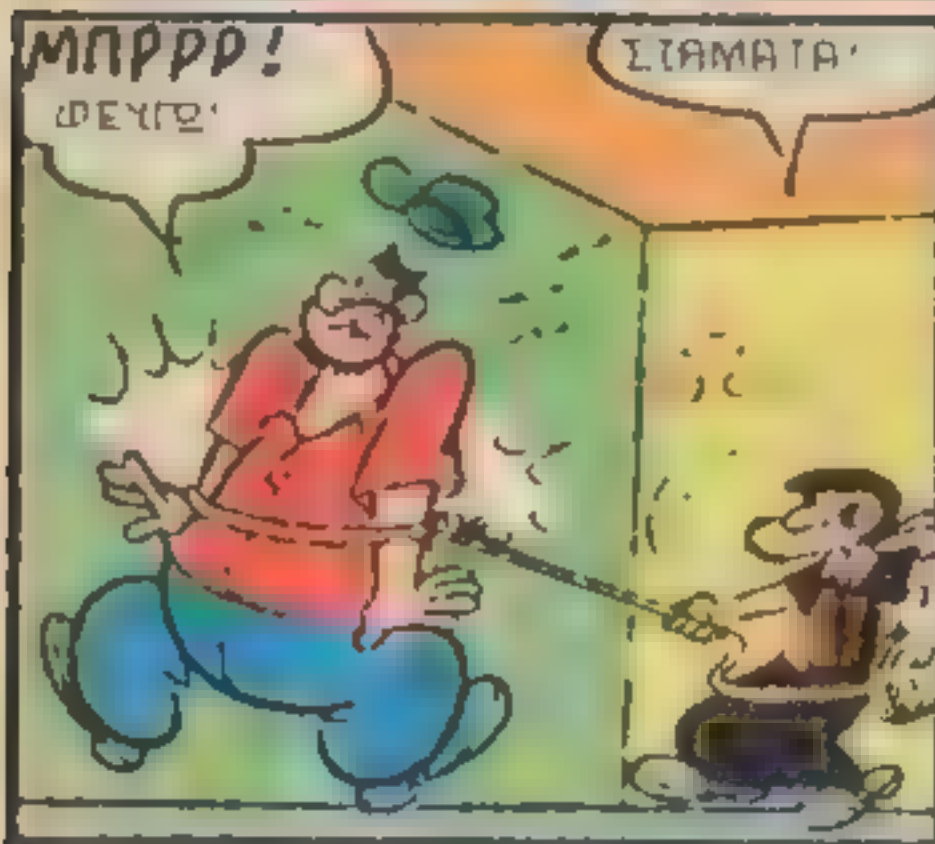
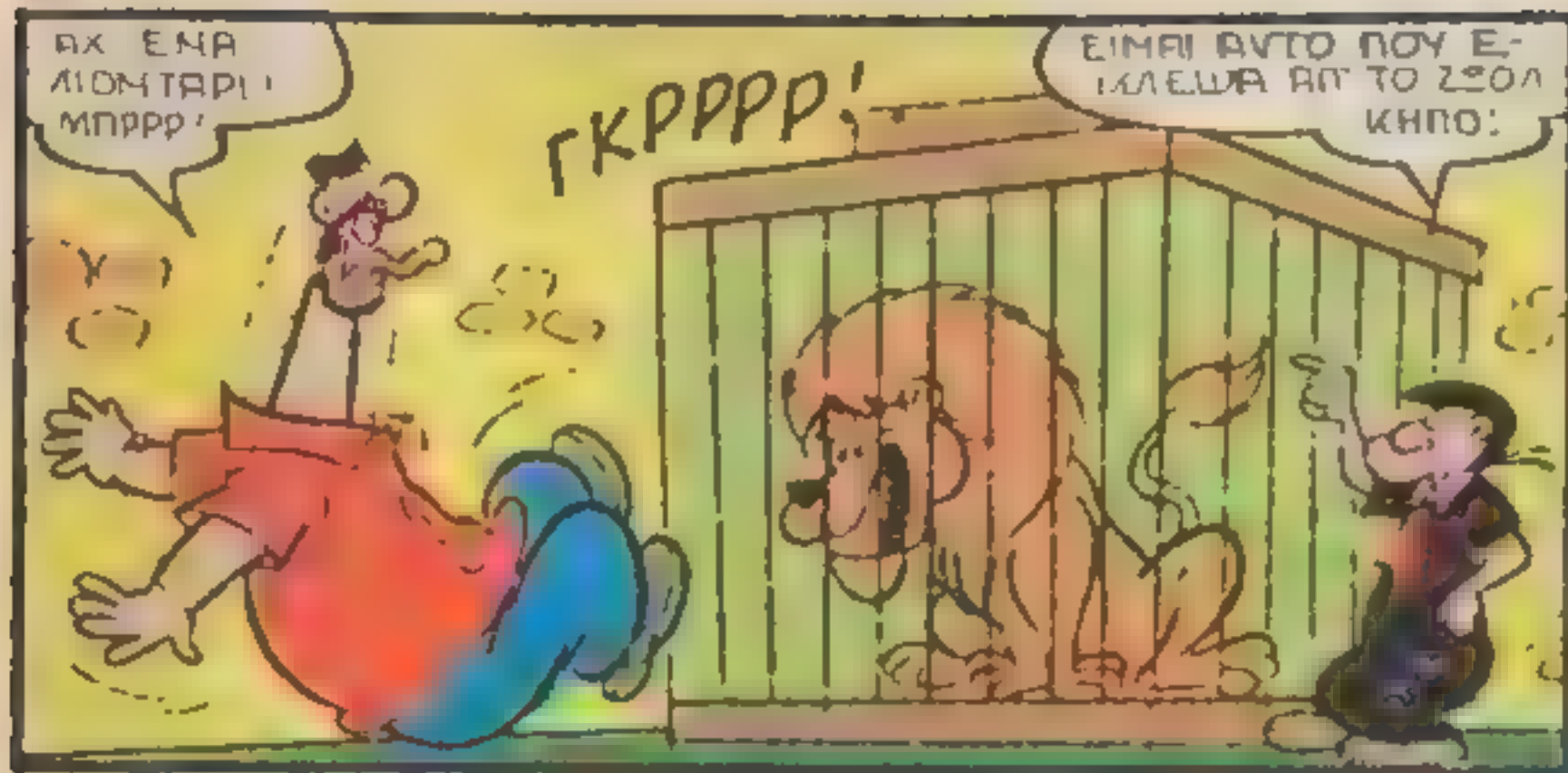

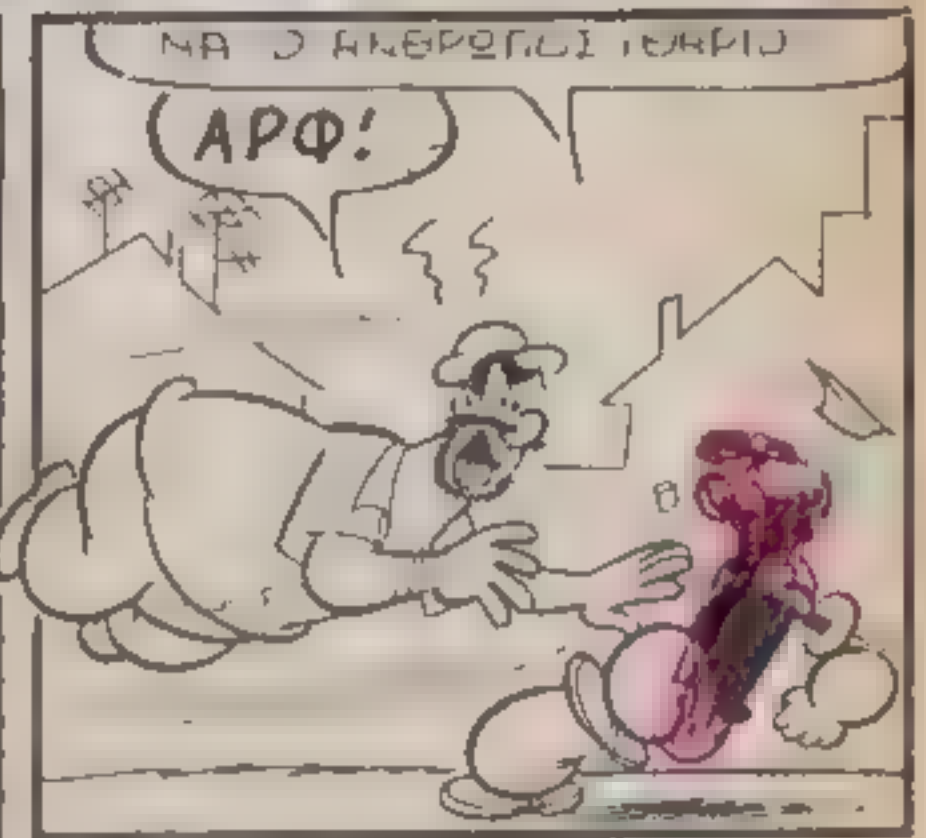

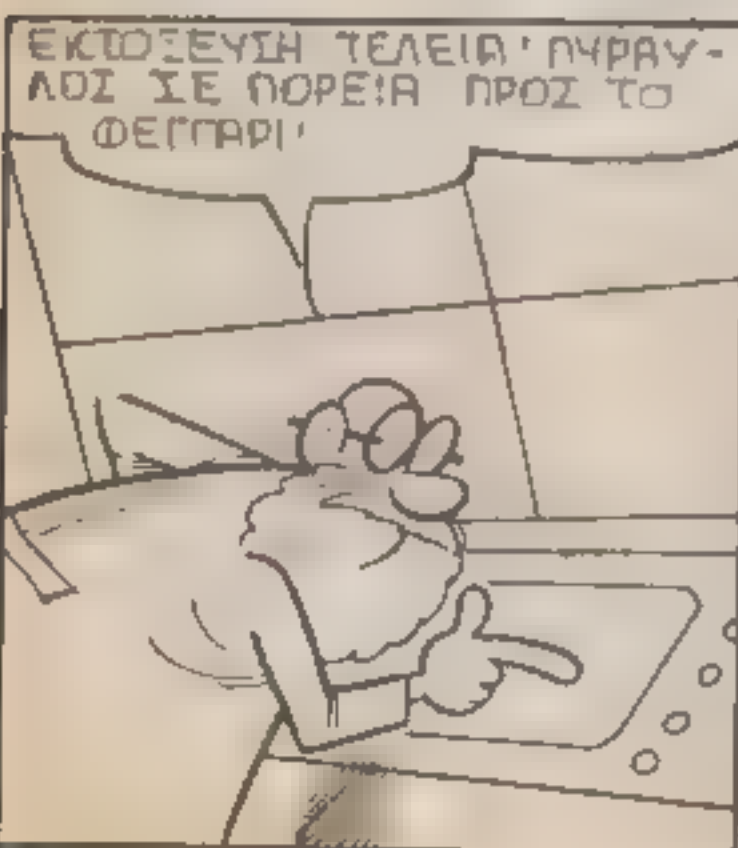
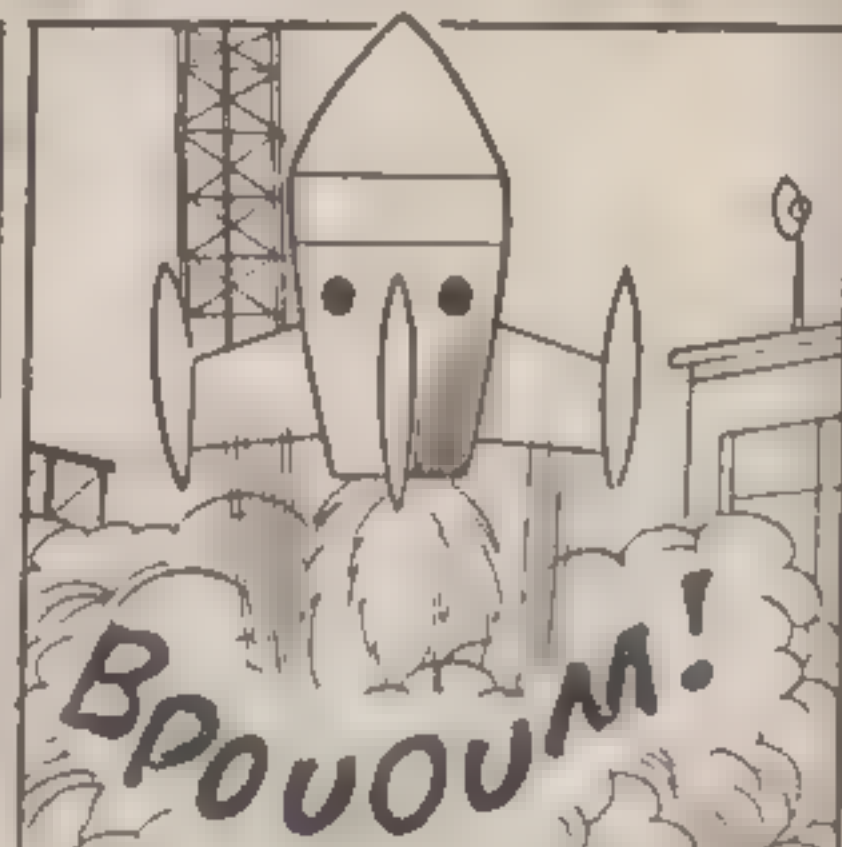

ΔΡΑΧΜΗ

ΠΩΣ δημιουργήθηκαν οι δραχμές. Κονένος δέν έέρει, άκριδως 'Ας άρκεσθούμε, λοιπόν, στην ελληνική μυθολογία, που μοζι με τα τόσο και τόσο χοριτωμένο της, διηγείται και τα έξης για την άράχνη

Ζούσε, λέει, κάπου στην Αυδία της Μικράς 'Ασίας, ένας φημισμένος τεχνίτης στις πορφύρες, ο 'Ισμονας. Αυτός, είχε μία κόρη, που την λέγανε 'Αράχνη και που όσο αυτός ήταν φημισμένος στις πορφύρες, τόσο έακουστή ήταν εκείνη στην υφαντική. Καί ήταν τόσο η τέχνη της στον άργαλειό, που έτρεχαν όκώμη και οι νύμφες από τους δρυμους και τα ποτάμια, να θαυμάσουν τα υφαντά της

Έπρουθήκε, όμως, τόσο από τη φήμη της, ή νέα αυτή, ώστε να κουχθή μία μέρα, ότι έσπερναύσε στην υφαντική τέχνη, κι' αυτή τη θεά Αθηνά, που την έλεγαν και Έργανη, για την έπιδοσή της στην χειροτεχνία

Τ' άκουε αυτό ή θεά, και μία και δυό πηγαίνει και βρίσκει στη Αυδία την κόρη του θεά και την προκαλεί να διαγωνισθή μαζί της στον άργαλειό

Η νέα δέχεται. Κι' άρχισαν τότε οι δυο τους, θεά και κοινή θνητή να υφαίνουν. Καί ή μέν Αθηνά, διά λέξε για θέμα της στο υφαντό της τα μεγαλουργήματα των θεων του Ολυμπου ενώ ή 'Αράχνη, προτιμήσε να εξιστορήσει με τα υφάδι της, τις έρωτικές περιπέτειες των θεων. Θύμωσε τότε ή Αθηνά, από την αυθαδείά της, έσχιε τον ιστό της κοπέλας, και μεταμόρφωσε την ιδέα στο γνωστό από τότε άρβρόποδο, την άράχνη, με την κατάρα να υφαίνει σ' όλη της την ζωή!

Αυτή είναι ή ιστορία. Χαριτωμένη και ουτή, όπως όλες οι ιστορίες που έπλασαν οι ευφάνταστοι πρόγονοί μας, για να δώσουν μία έξηγησι σε διάφορα πράγματα και φαινόμενα, που τους ήταν άνεξήγητα

Ποιά, όμως, είναι ή πραγματικότητα για την άράχνη; 'Η καταγωγή της, όπως είπαμε, άδηλος και κρυφιος. Ο έπιστημονικός άρισμός της είναι 'Αρβρόποδον της τάξεως των

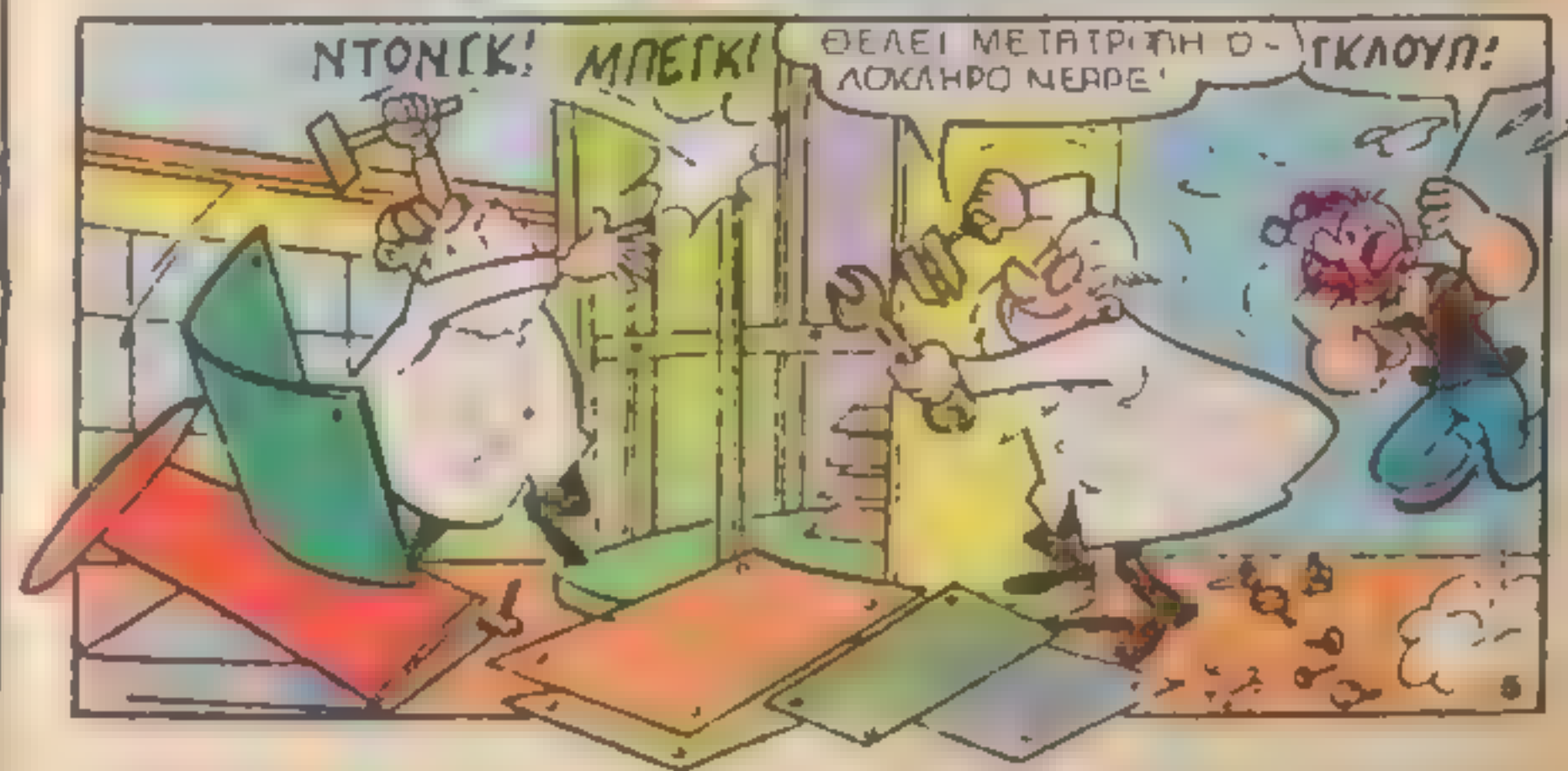
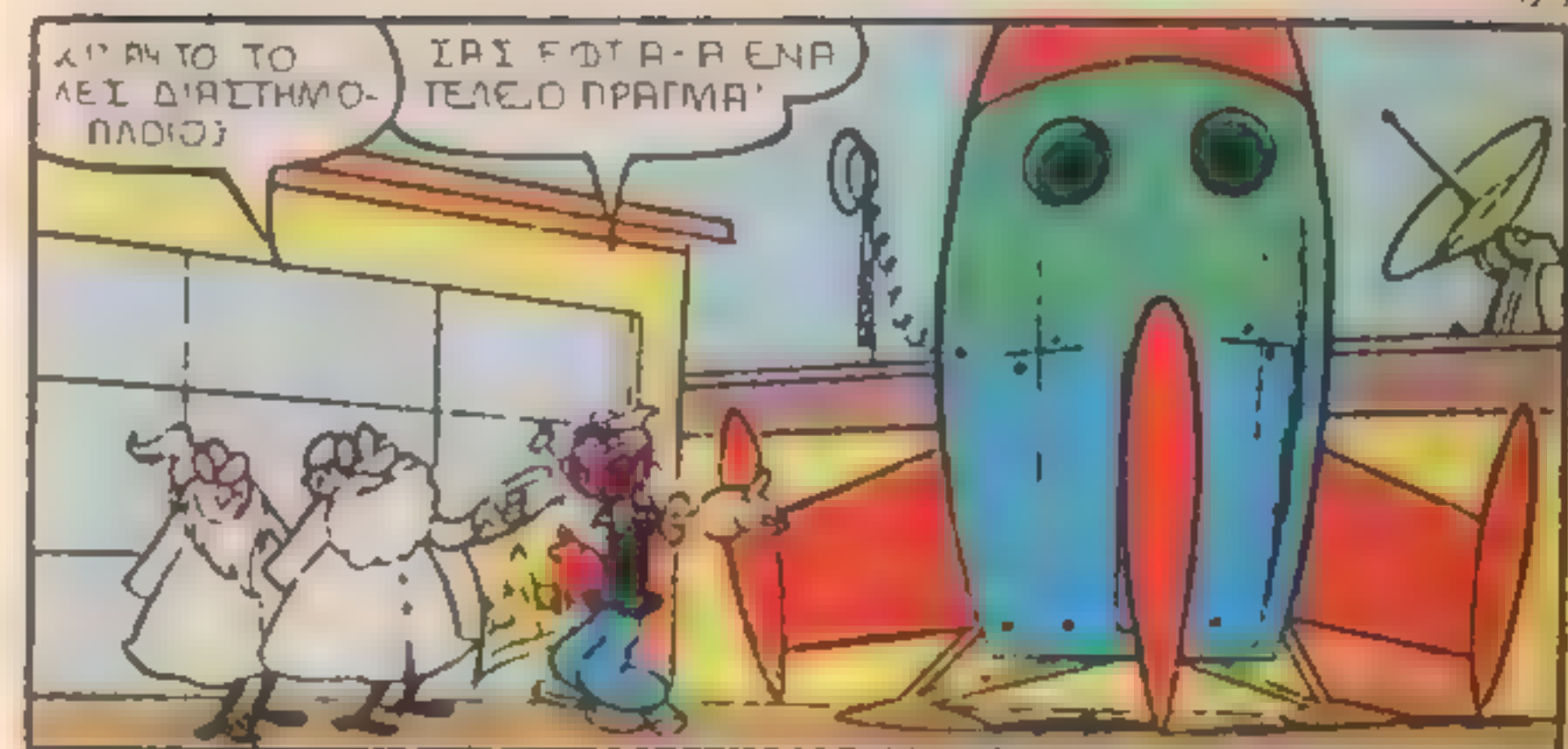
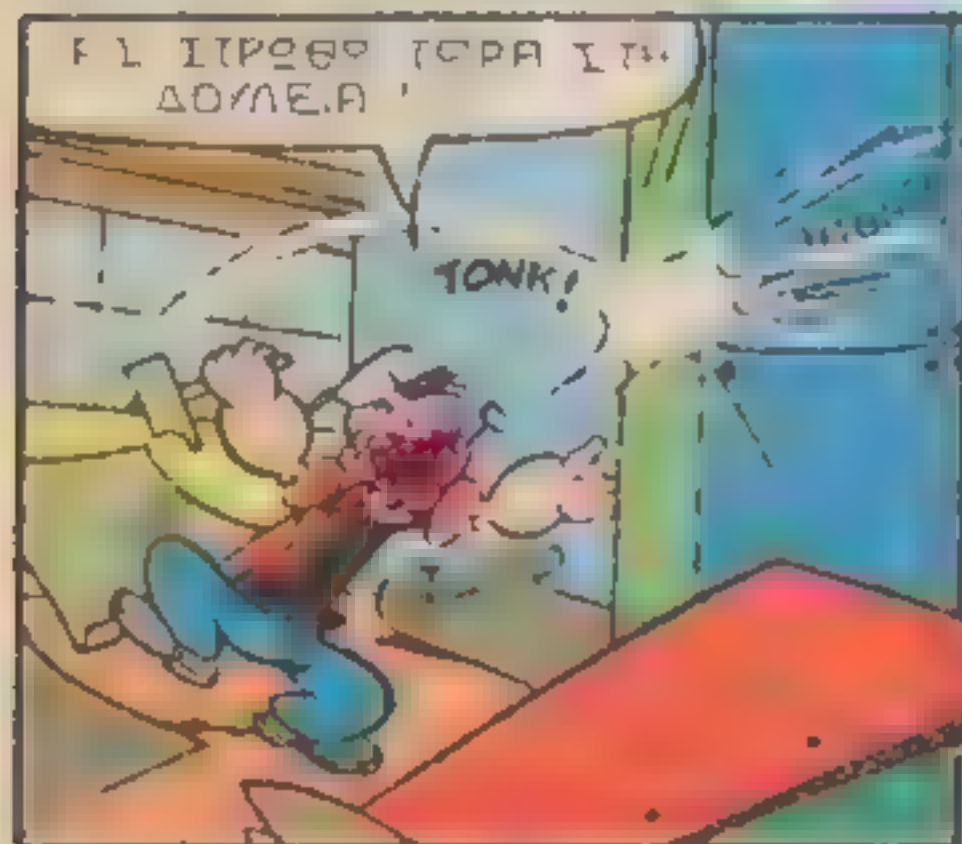
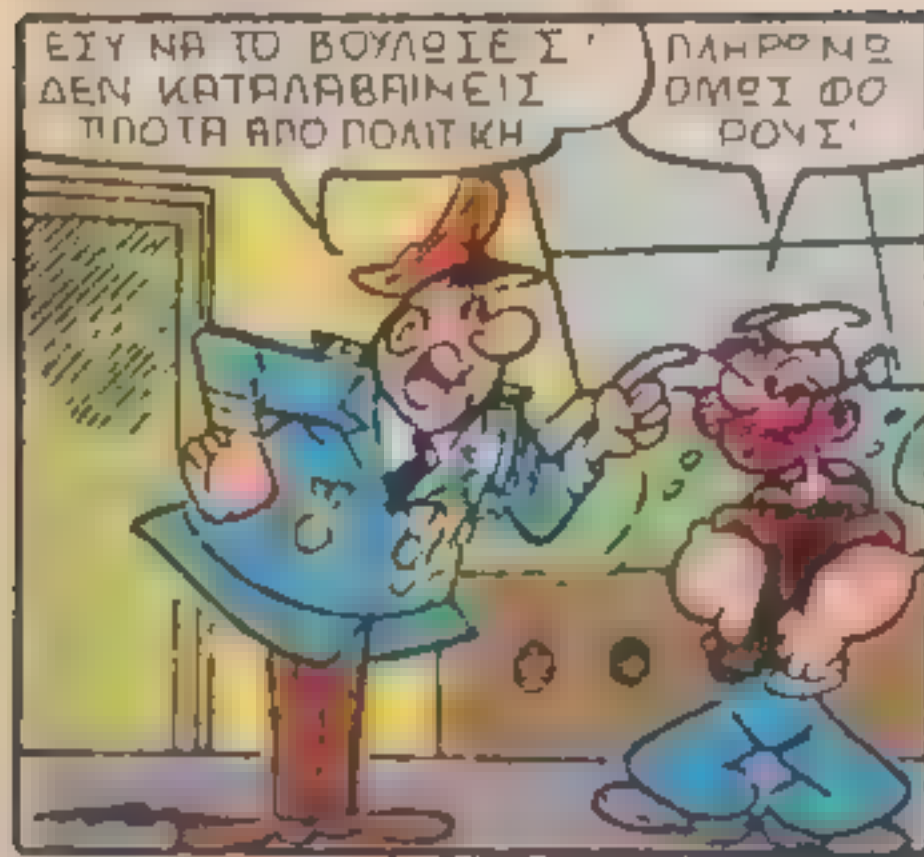
αράχιδων (ή αράχνηδων). Για την κοινή αντίληψη, είναι ένα από τα πιο άξιοθαύμαστα πλάσματα της δημιουργίας, για τον τρόπο με τον όποιον υφαίνει τον ιστό της. Στον τόπο μας — και σ' όλη την Ευρώπη — ζουν δυο, κυρίως, είδη άράχνης: 'Η «καθίστικη», που άφοδ υφάνη το δίχτυ της, θρονιάζεται στο κέντρο του και περιμένει την λεία της, που θα μπλεχτή σ' αυτό, και ή «ήερικη», που άνοζητά, φτιάχνοντας στο μεταξύ τον ιστό της την λεία και όμα την όρη, την πιάνει με το δίχτυ της, όπως περιπουλιάνουν οι άνθρωποι τις πεταλούδες. Σ' αυτή την άράχνη όφειλεται και ο ιστός, που βλέπουμε κομμάτι φορά, στην έξοχή, να έσκινά όπό ένα δέντρο και να φθάνη άρκετά μακριά, σ' ένα άλλο. Για την δουλειά ουτή, πολυτίμο βοηθό της έχει ή «περιποιητική» (ός την πού με) άράχνη, τον άνεμο, έκμεταλλευόμενη την φορά του. Τό πως τό καταφέρνει άκριδως, είναι μία όλλη ιστορία...

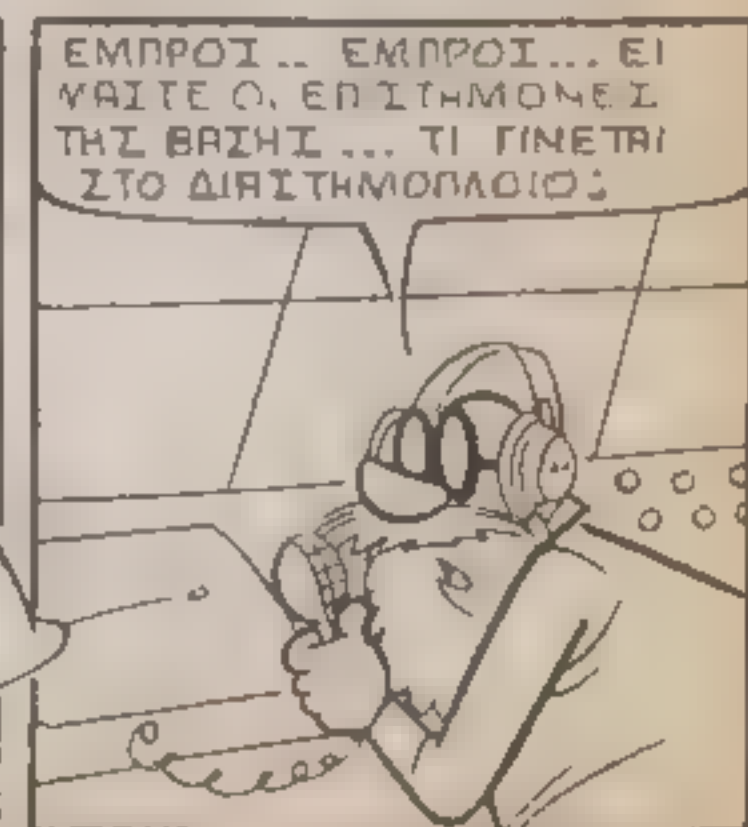
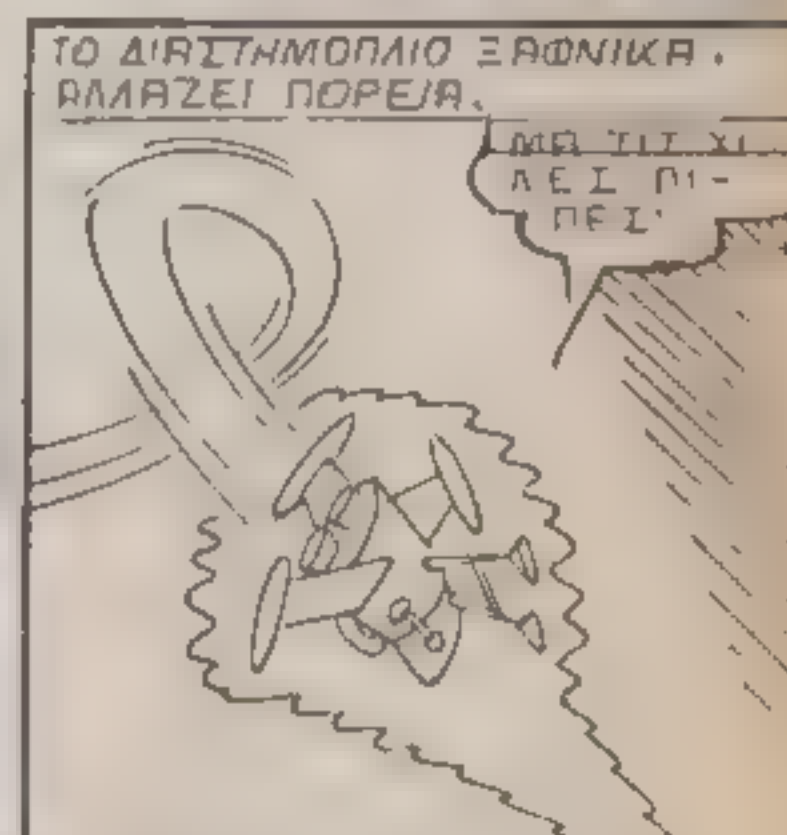
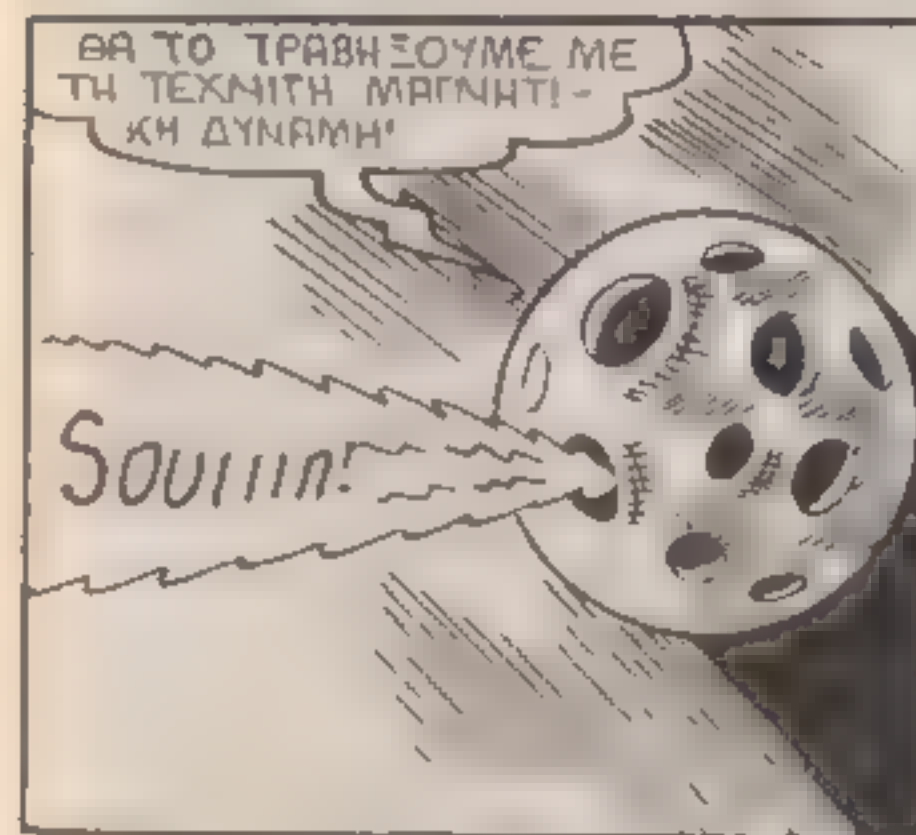
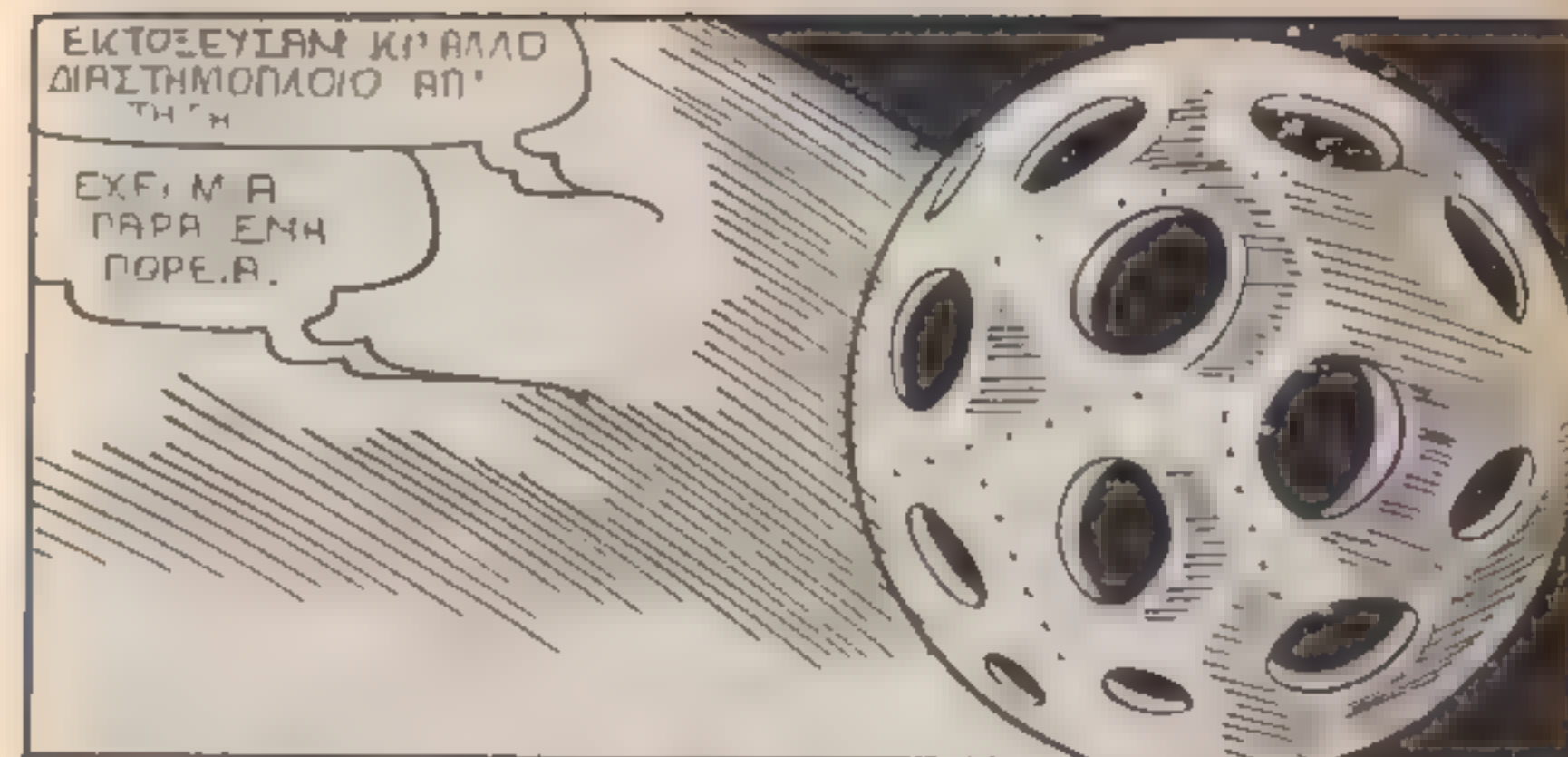
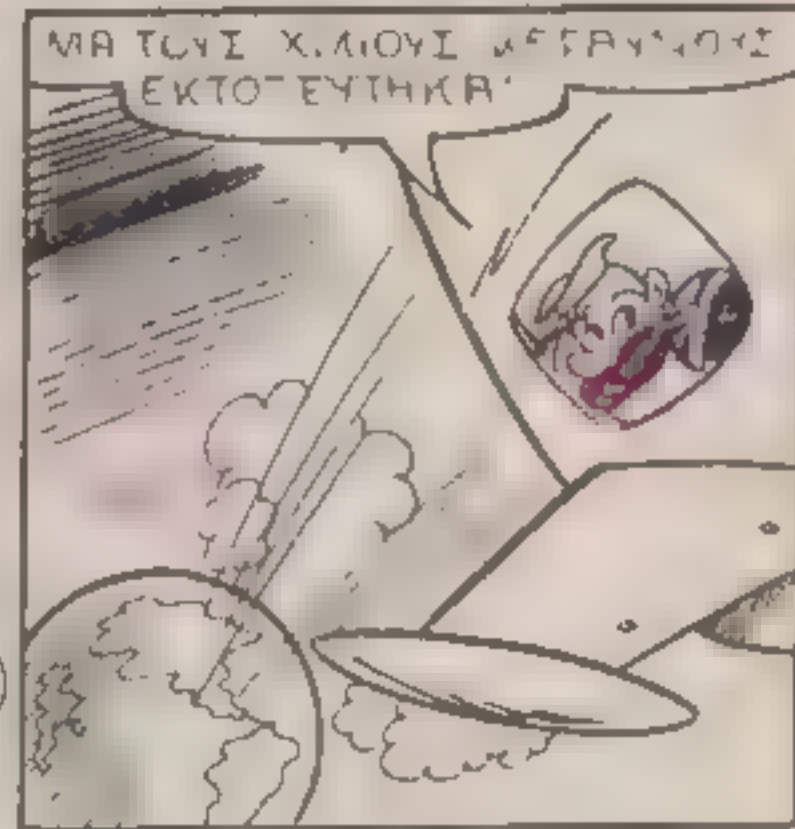
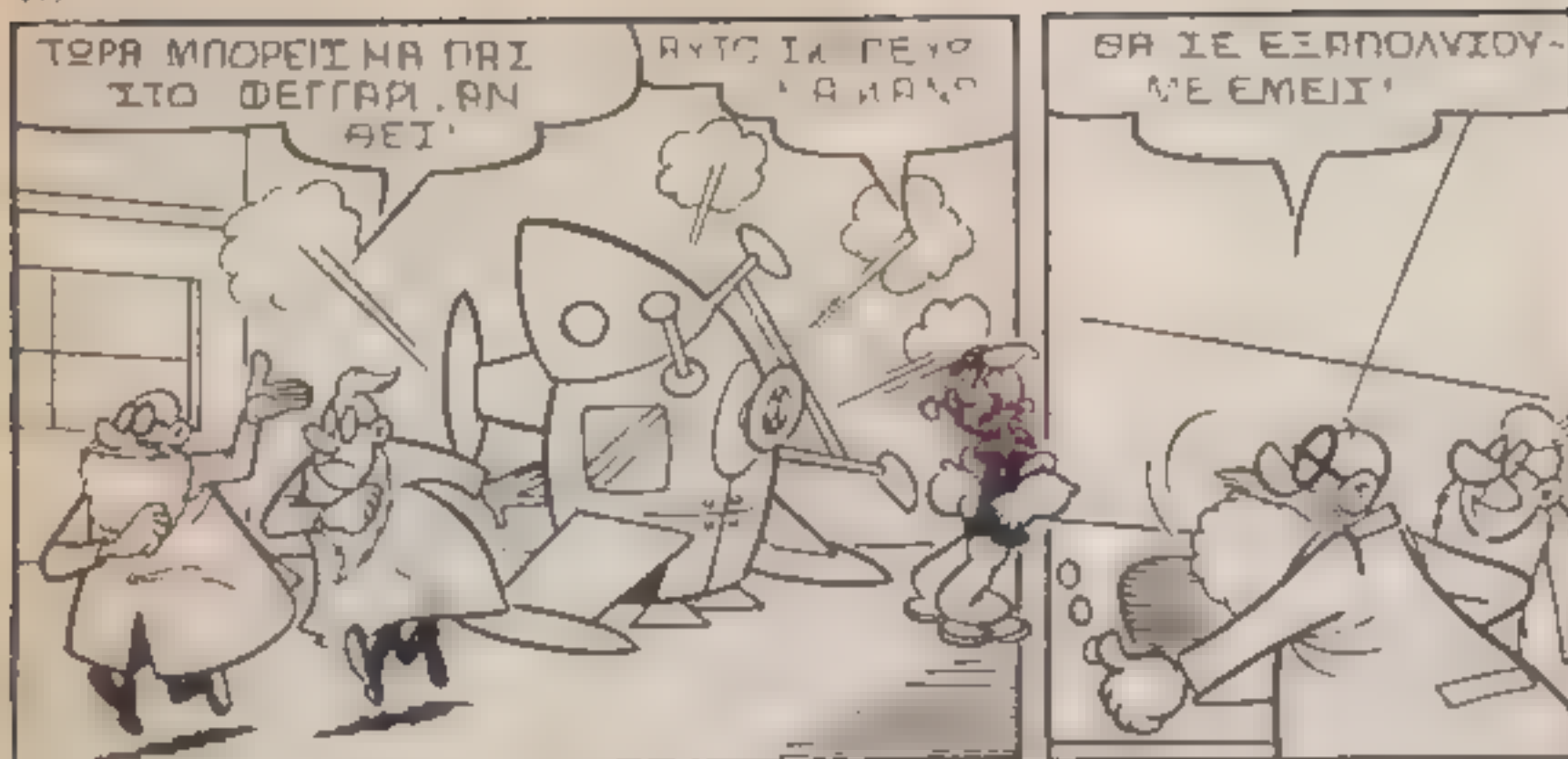
Αράχνες υπάρχουν πολλών ειδών και μεγέθων. Αρχίζουν σέ μέγεθος από τα λίγα χιλιοστά του μέτρου και φθάνουν, οι μεγάλες, τό είκοσι, στους Τροπικούς και την Νότιο 'Αμερική Στην Ευρώπη και στις εύκρατες περιοχές, ζουν ή περιφημη ταραντούλα και ή μαυρή άράχνη (λαβροθήκης ή δολοφόνος) Της τελευταίας αυτής το δάγκωμα μπορεί κομμάτι φορά να προκαλέσει και στον άνθρωπο σοβαρές διαταραχές πότε, όμως και τον θάνατο. Αυτές οι διαταραχές προκαλούνται από ένα υγρό που χυνει ή άράχνη και τό όποιο έκτοξεύει κατά της λείας της, για να την παρολυσή και να την φάη πιο εύκολα! Ωστόσο, ωρισμένες από τις μεγάλες άράχνες των Τροπικών χωρών, μπορούν, με τό υγρό τους να προκαλέσουν στον άνθρωπο νευρικές διαταραχές, άσπνευστικές και κυκλοφορικές ανωμαλίες, ένιστε και τον θάνατο.

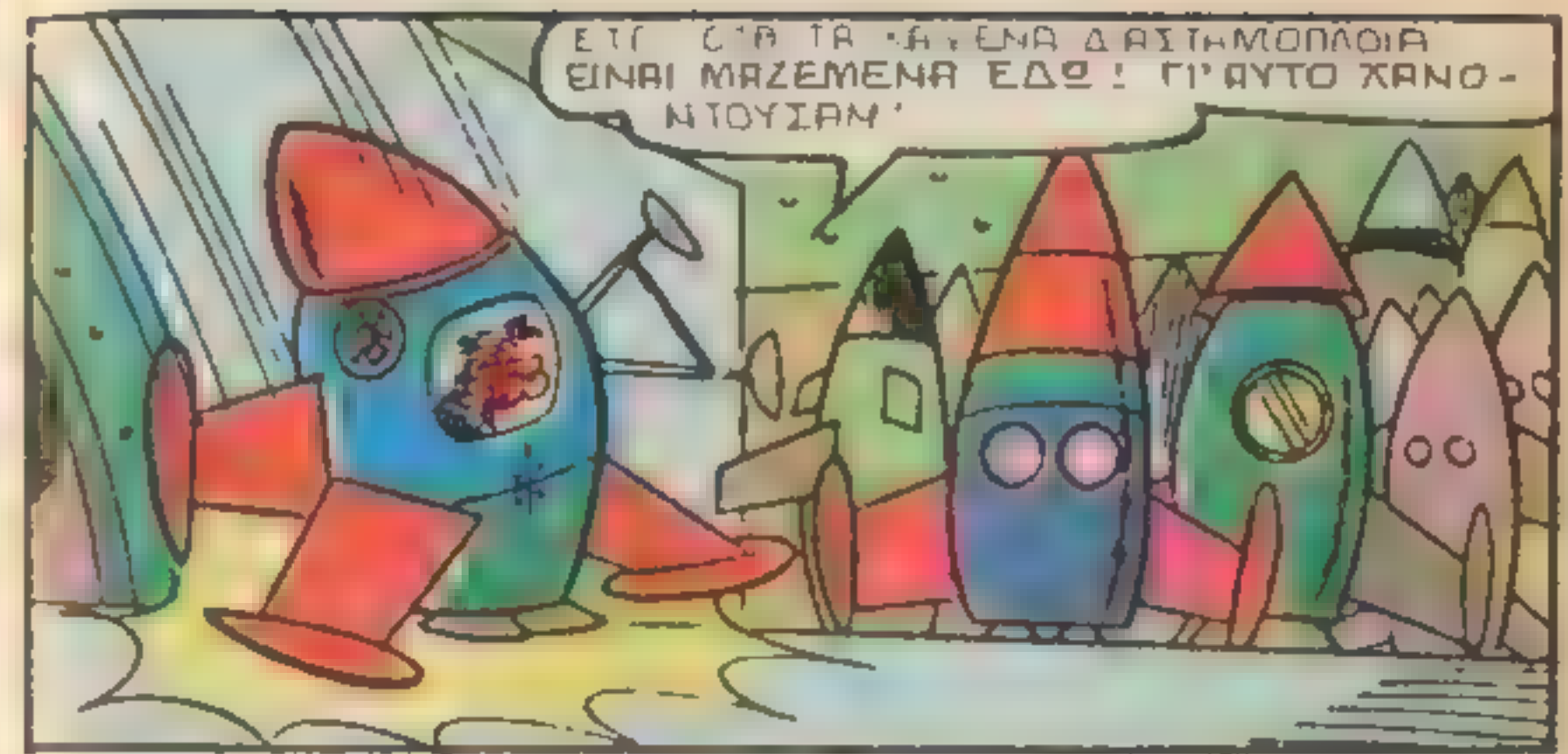
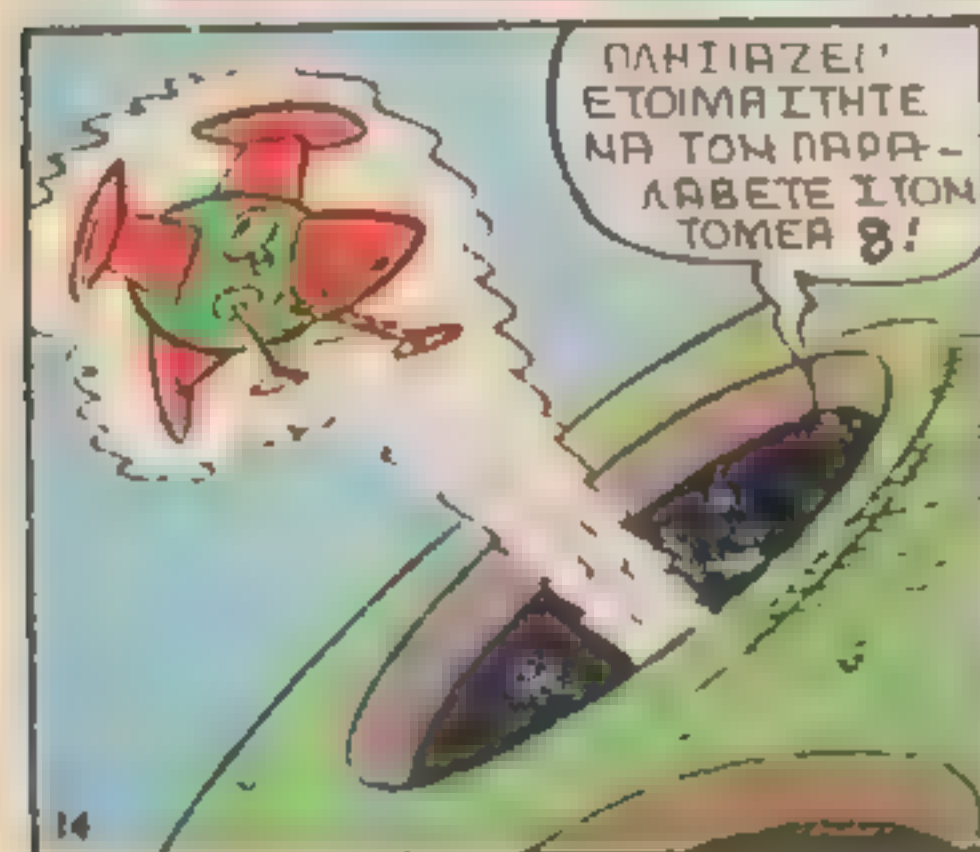
Η άράχνη γεννά ουγά, που ποικιλούν σέ μέγεθος και αριθμό, όνόλογα με τό είδος, από μία δεκάδα ως μερικές χιλιάδες. Γι' αυτό, ίσως, και οι νοικοκυρές, δέν μπορούν εύκολα να απαλλάξουν από τό δίχτυ τους 'Εκεί που τό άφαιρούν, εκεί βλέπουν την όλη μέρα όλλα, από όλλες άράχνες

Ωστόσο, αυτό πρέπει να κάνει τις άράχνες λιγώτερο άσκηματικές απ' ό,τι μές είναι. Μαζί με τους κάστορες, τους σπαιδαίους ουτους άρχιτέκτονες, είναι οι μεγάλοι τεχνικοί του ζωικού άσκηματισμού

*

ΕΤΣΙ ΟΙ ΔΙΟΙ ΑΓΕΛΑΥ-
ΝΟΝ ΤΑ ΔΙΑΣ - Μ.
ΠΛΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΟ
ΓΙΑΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΝ ΠΟΙ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙ-
ΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΤΑ ΧΑ ΜΕΤΑ Σ' ΕΝΑ
ΧΡΟΝΟ ΜΑΖΕΙΑΜΕ 3.5 Χ.
ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΑ

ΑΥΤΑ ΤΑ 3.5
ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΠΛΗΡΑ ΤΑ
ΜΑΤ ΔΟΙΟΥΝ
ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ
ΜΑΙ ΕΔΩ

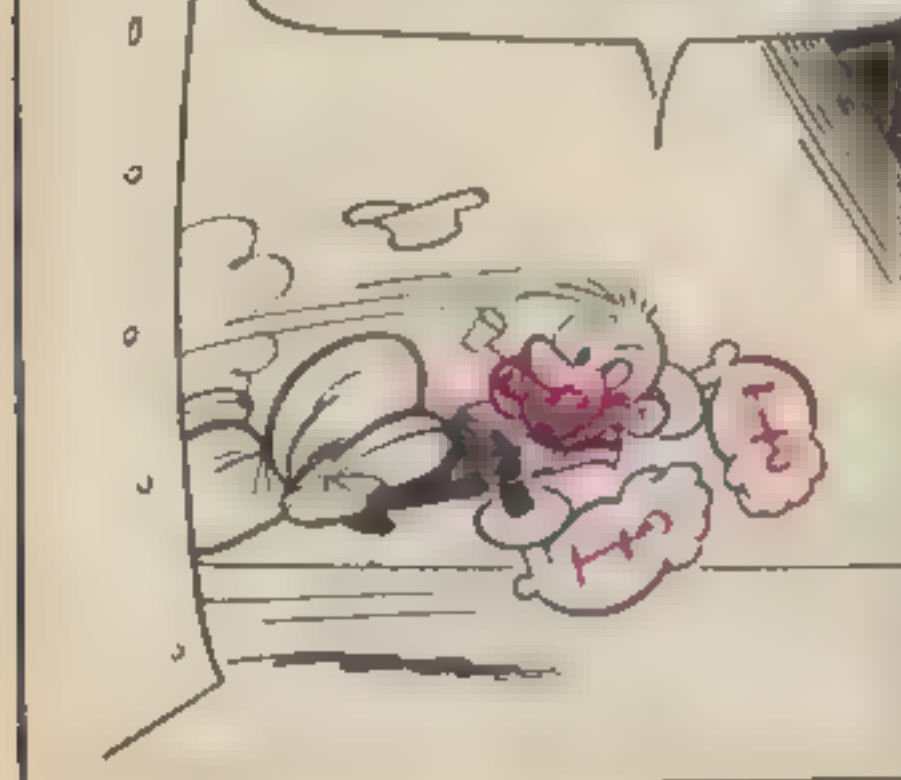
ΚΑΝΕΤΕ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΧΩΡΙ
ΕΜΕΝΑ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΔΕΣ!

ΝΑ ΤΗΝ ΟΡΑΜΕ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΑ-
ΓΝΗΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ!

ΔΕΝ ΘΑΜΟ ΣΕΔΥΓΕΤΑΙ

ΕΠΙΘΕΣΗ!

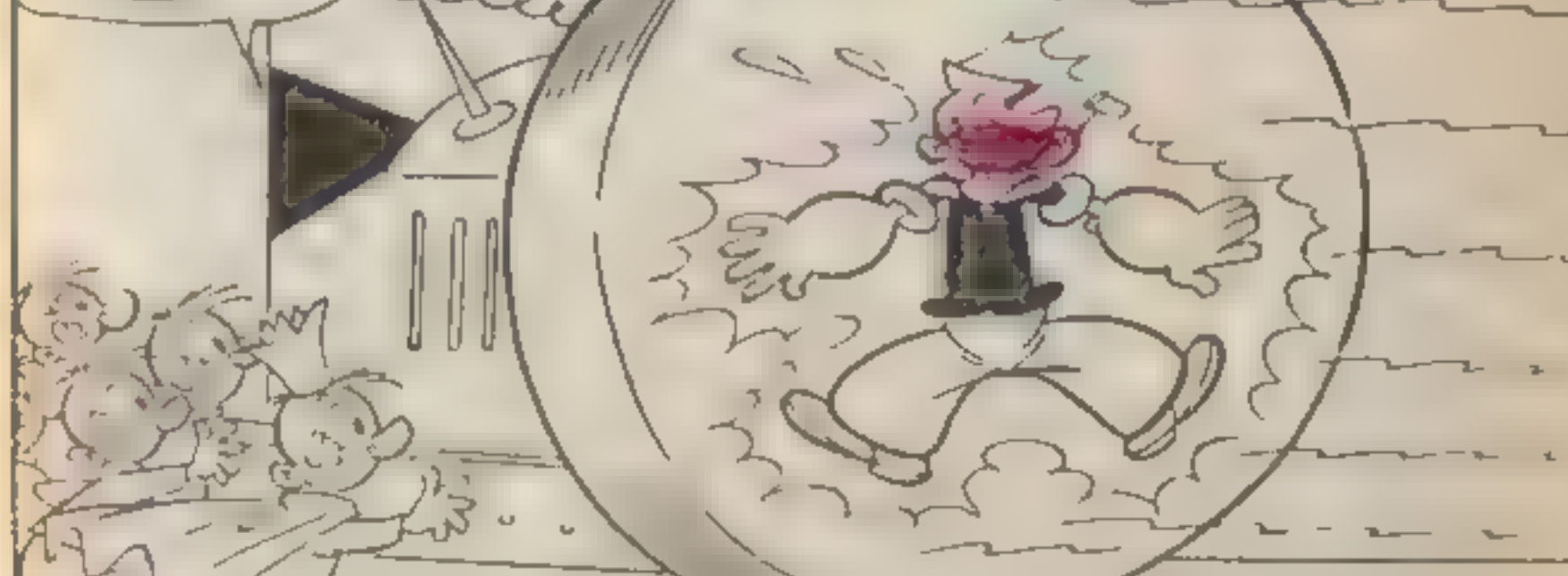
ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΛΑΔΩΣ ΚΕΡΝΟΥΜΕ

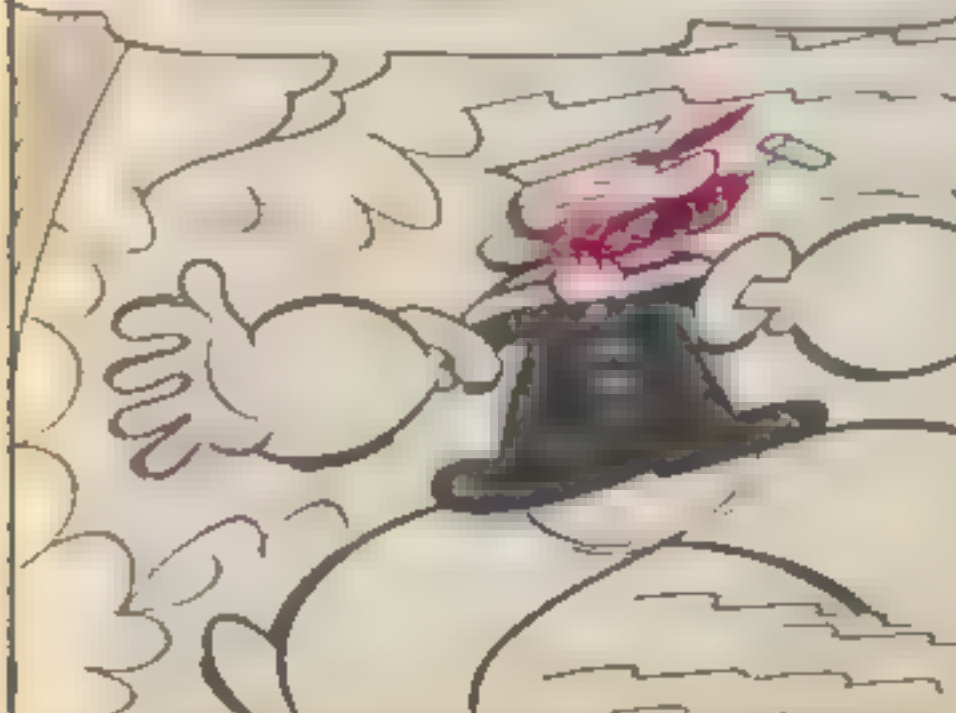
ΚΛΑΠ!

ΤΑ ΧΑ ΚΛΕ ΣΤΗΚΕ
ΜΕΤΑ ΣΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟ-
ΜΑΓΝΗΤΙΚΟ
ΓΕΛΙ

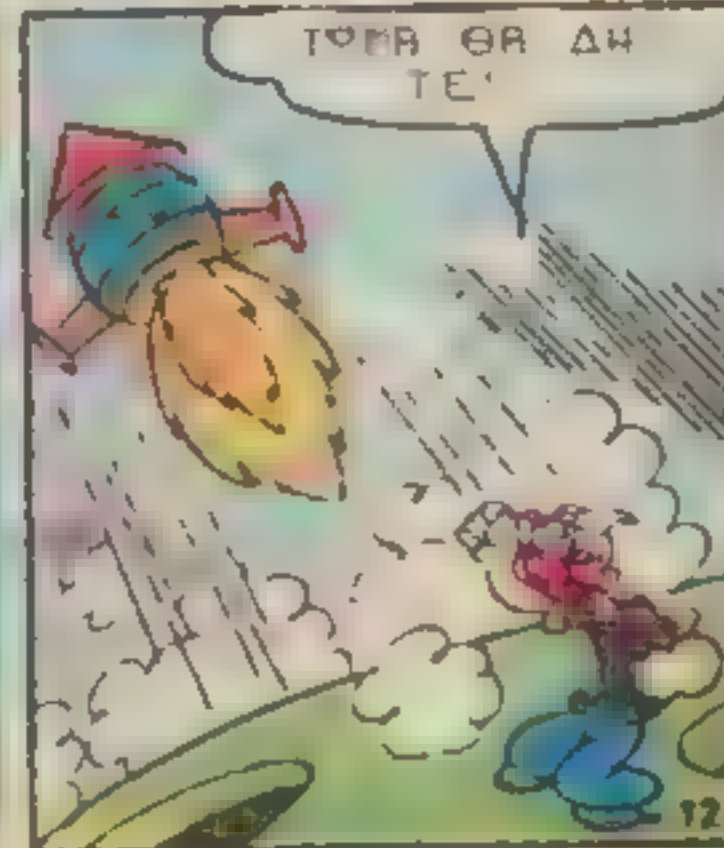
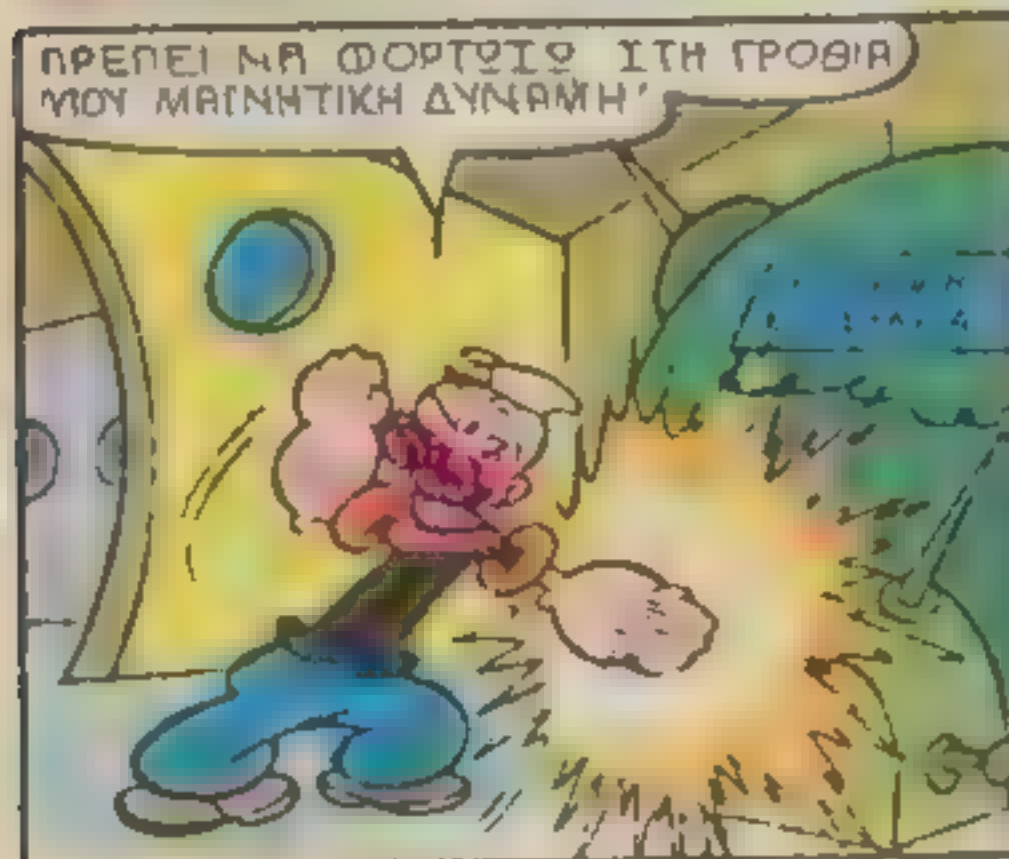
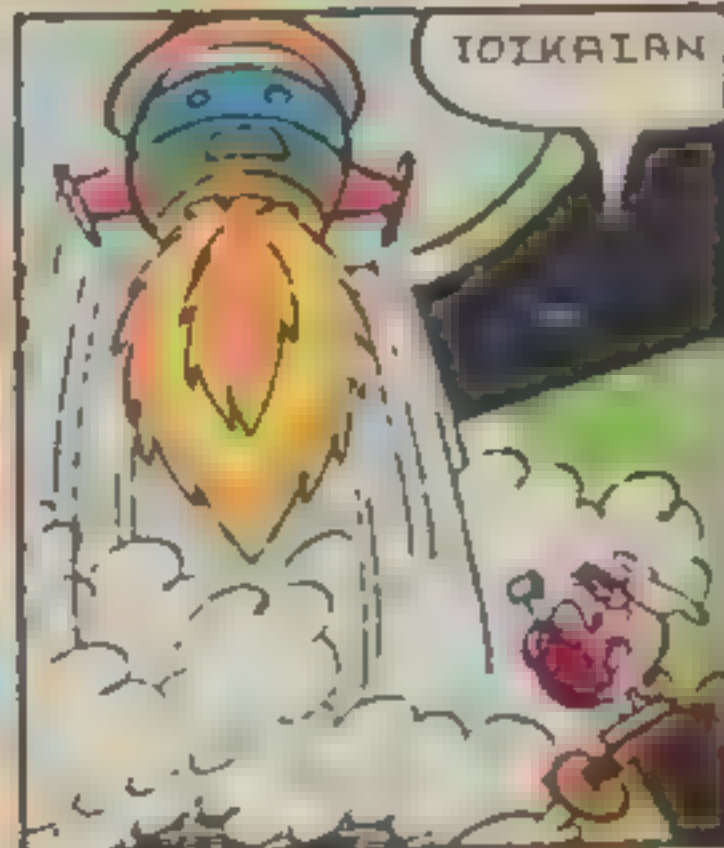
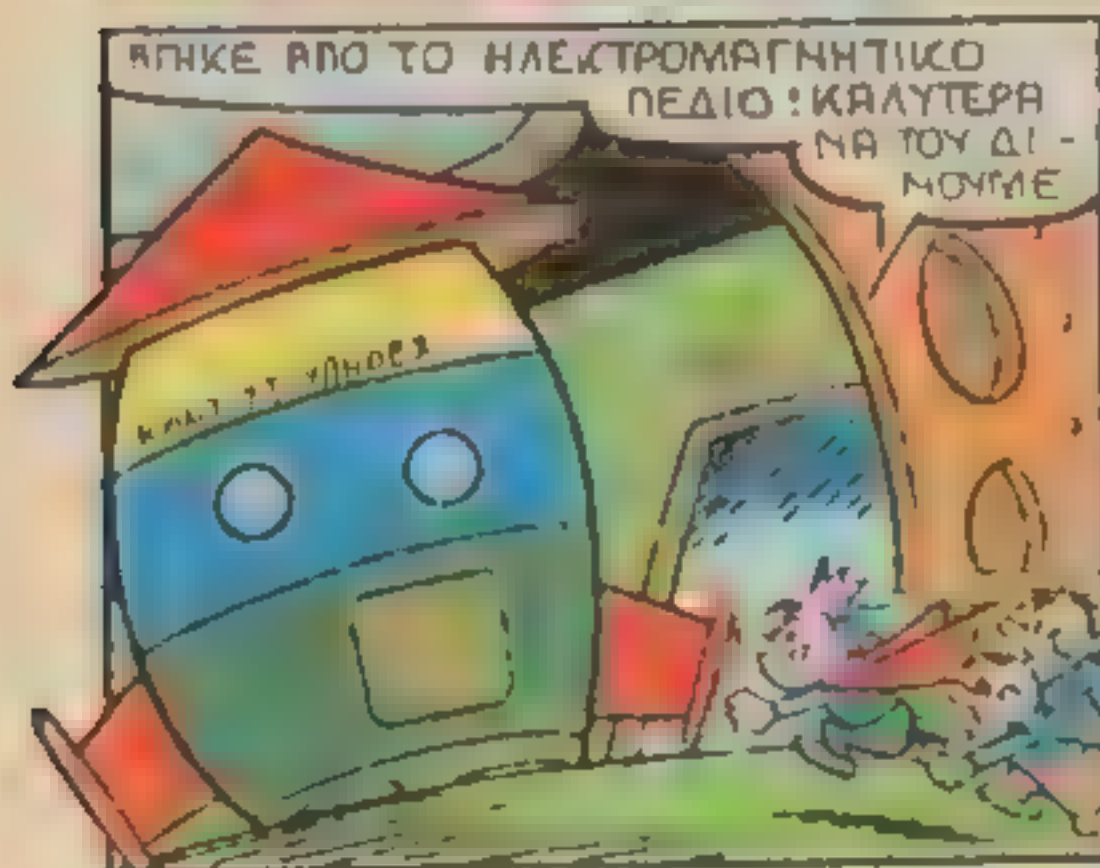
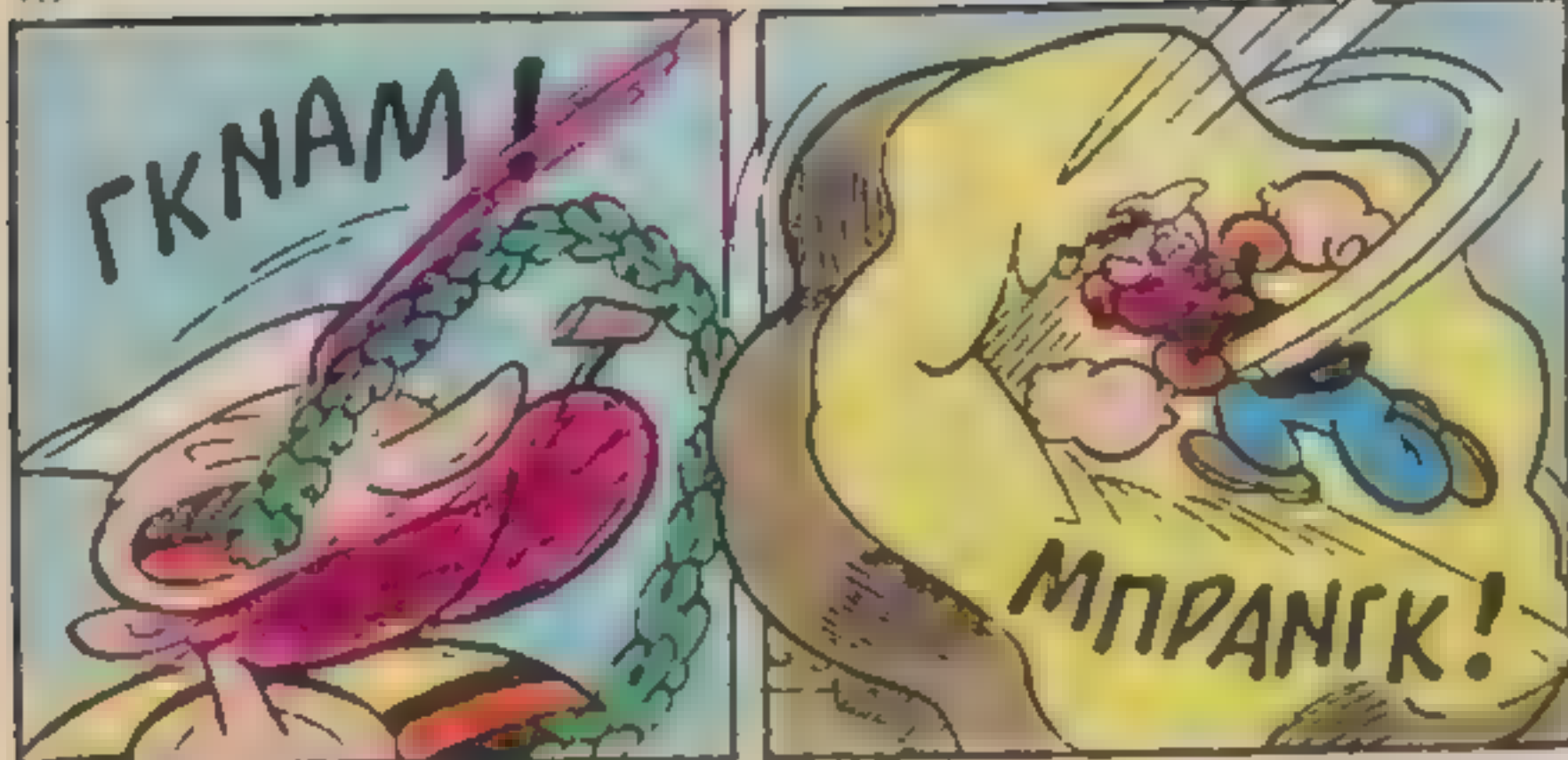

Ο ΑΓΝΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΔΥΝΑΜΗΤΑ

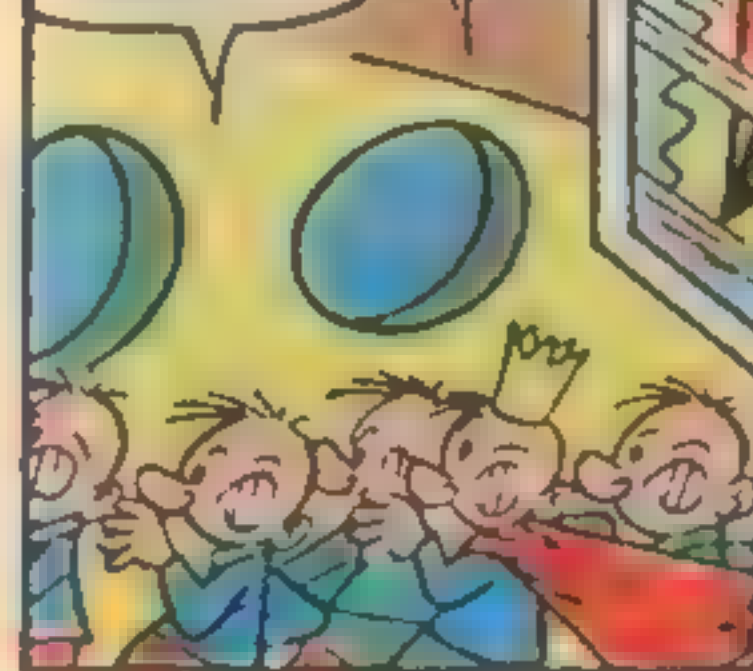

Η ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΕΧΕ
ΜΕ ΤΙΝΟΤ ΜΕ ΤΟ
ΣΤΑΜΑΚ Ν'ΑΝΟ Ε'

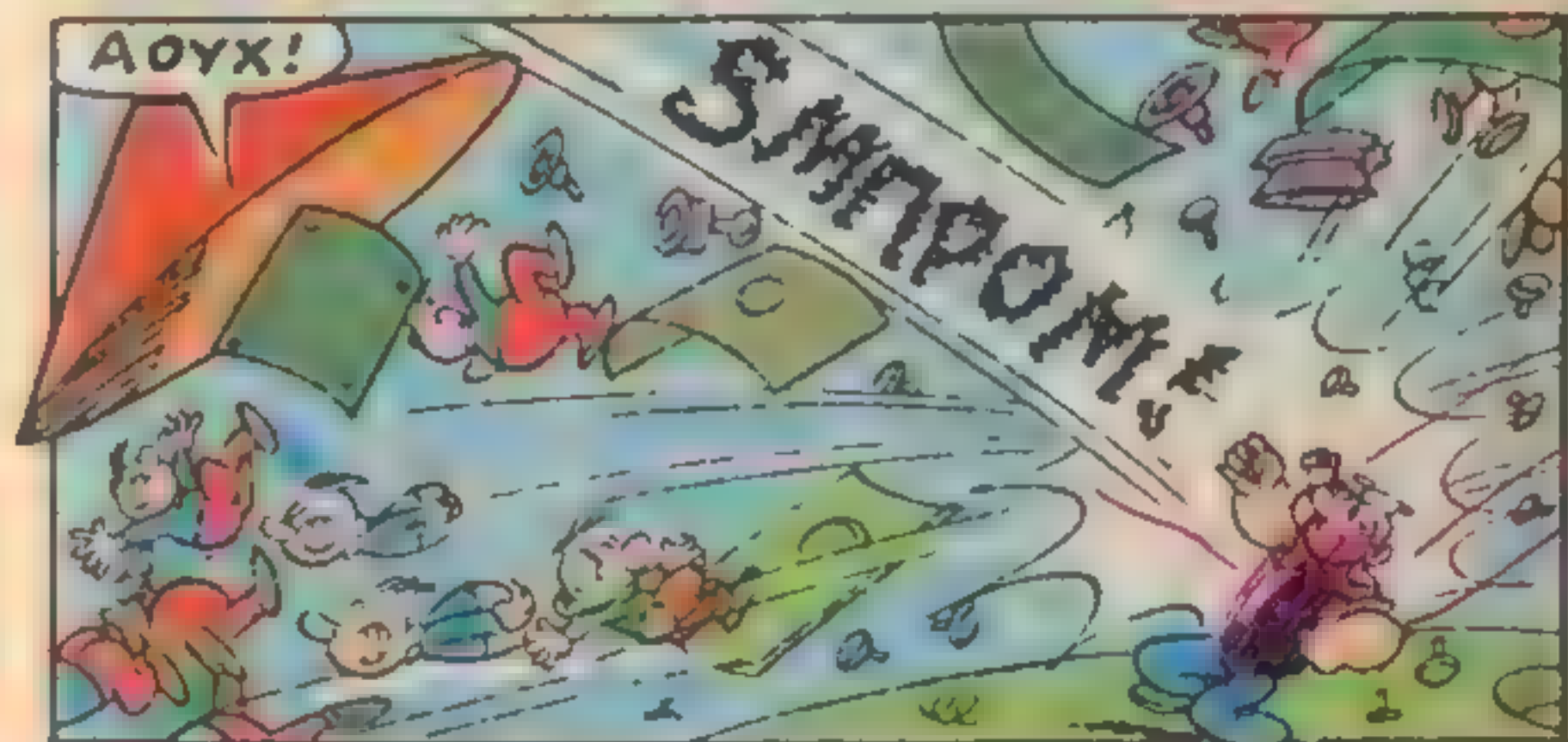
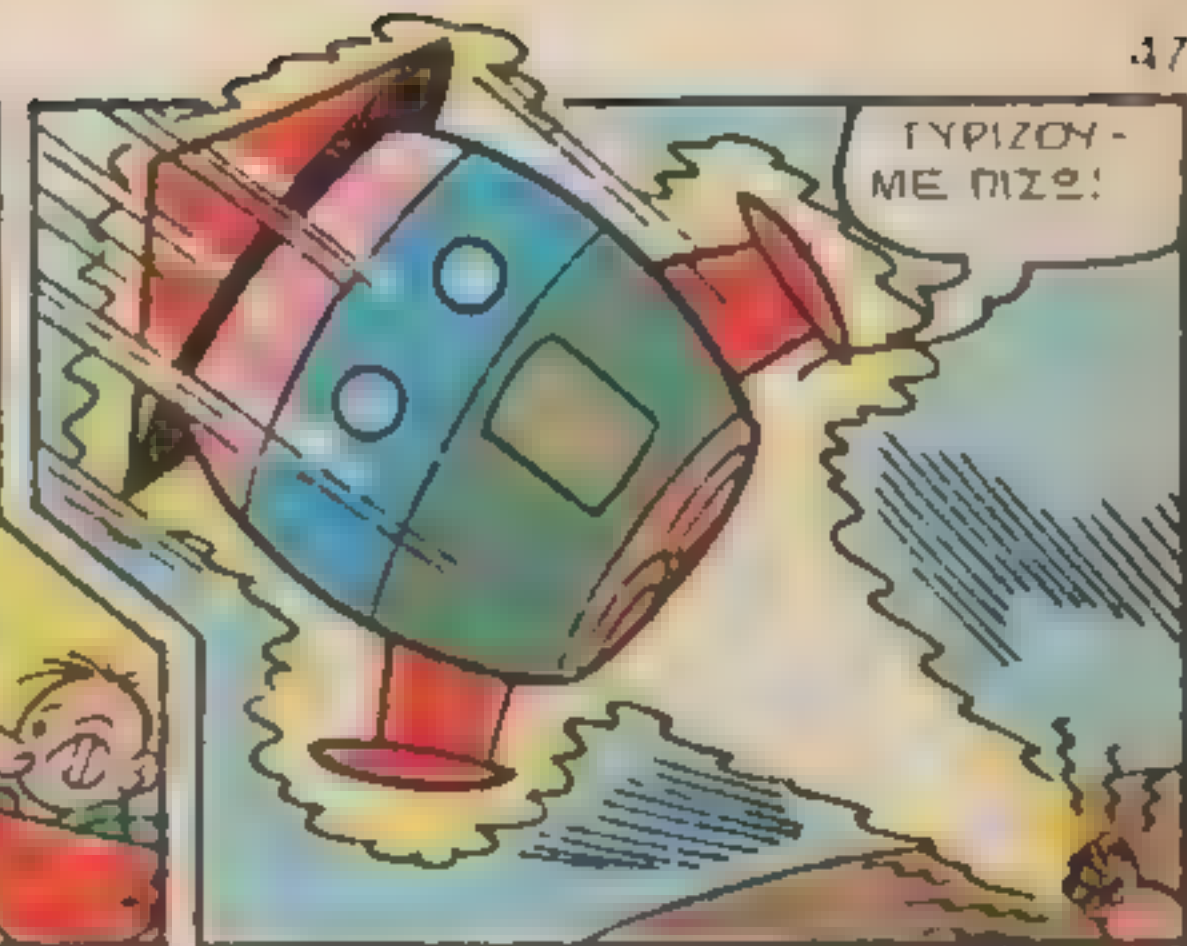

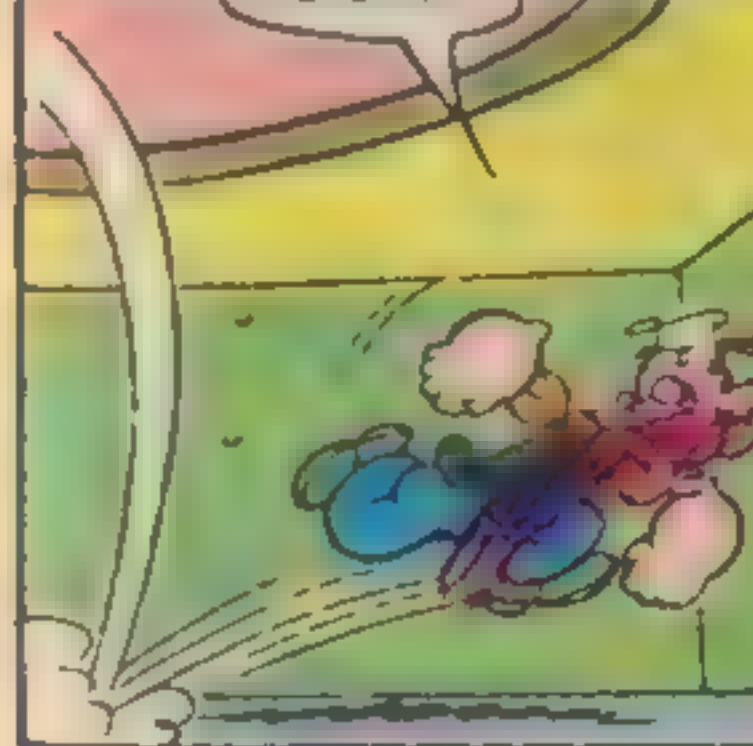
«ΚΛΟΥΝ ΤΙ ΕΓΙΝΕ»
ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΜΕ

ΤΥΡΙΖΟΥ-ΜΕ ΠΙΣΟ!

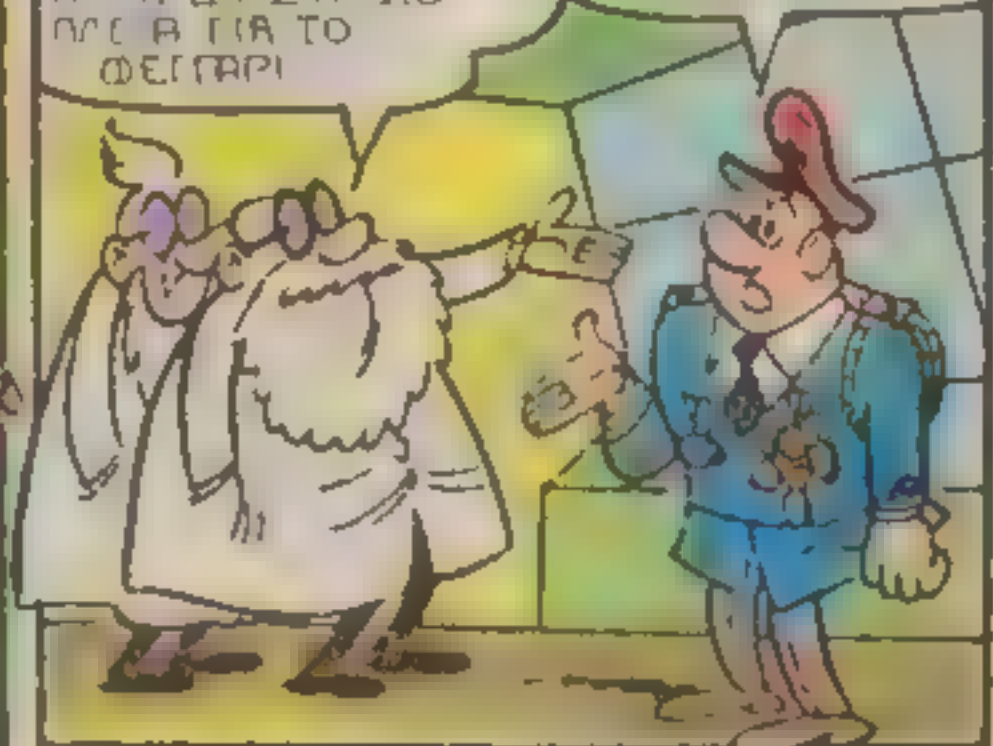

ΑΣ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΩ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΛΟ ΠΑ

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑ ΚΙ' ΑΛΛΑ ΔΑΣΤΗΜΟ-ΛΕΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΕΙΓΑΡΙ

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΛΕΦΤΑ!

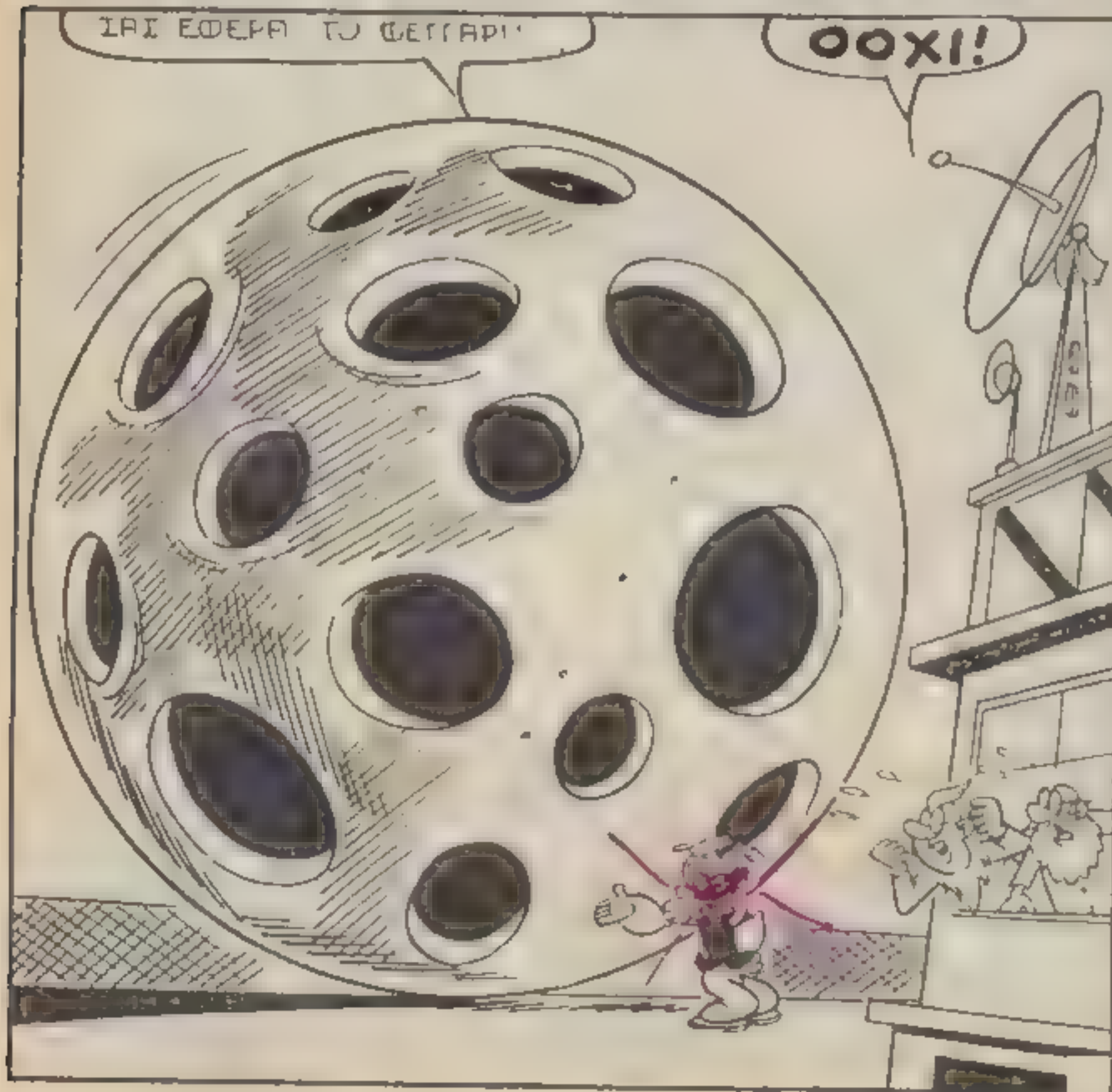
ΑΑ ΒΛΕΤΕ
ΦΟΡΟΥΣ ΣΤΟ
ΦΑΡΝΙΣΜΑ

Η ΕΔΙΣΤΗΜΗ ΠΡΕ-
ΠΕΙΝΕ ΕΝΑ ΛΟΥΡΕ
ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ!

ΙΑΙ ΕΩΡΕΑ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΟΟΧΙ!

ΜΑΣ ΓΕΙ ΜΕΔΕ ΑΥ-
ΤΟΙ Σ ΤΥΓΟΙ!

ΔΕΙΝΗΚ
ΜΕΝΕ. ΔΑΡΑ
Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ!

ΩΝ ΕΥΑΡΙΕΤΕ ΝΑ ΓΑΗ
ΡΟΤΕΤΕ ΤΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΙΔΑΙΡΕΙ

ΑΚΚ!

ΙΣΤΙ ΕΙΝΑΙ
ΕΩΡΕΑ ΝΑ
ΕΥΑΡΙΕΤΕ
ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Κ' ΕΥΑΡΙΕΤΕ ΝΑ
ΜΗ ΒΑΛΟΥΝ ΦΟΡΟ
ΣΤΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΩΝΗ

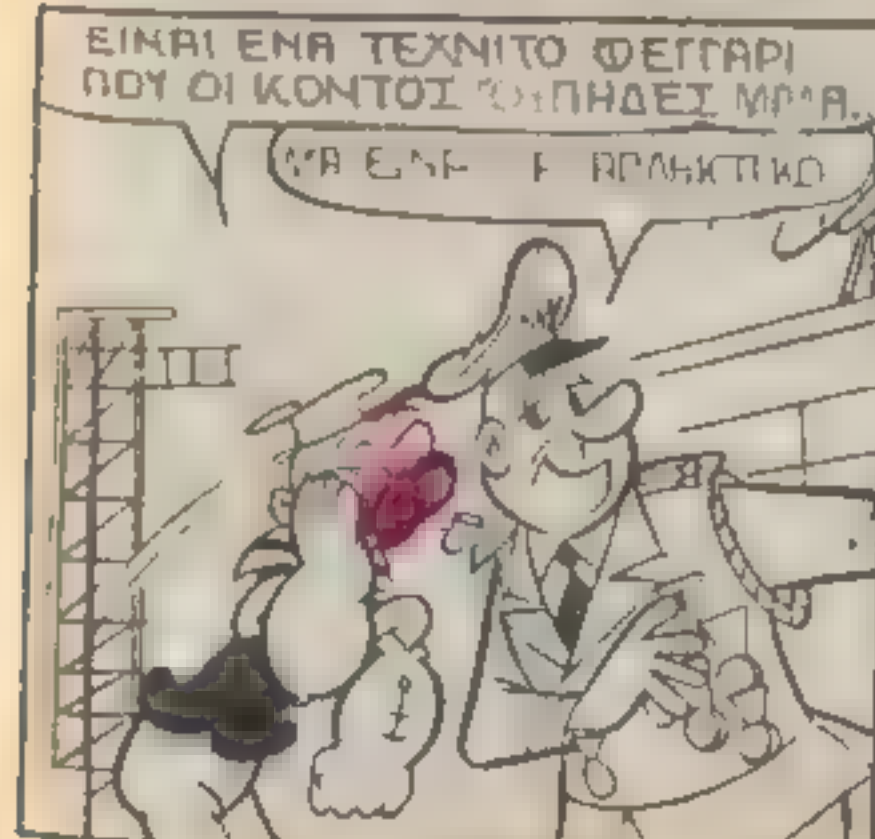
ΔΕΝ Μ' ΑΦΗΝΙΑΝ ΝΑ ΤΟΝΙ
ΕΞΗΓΗΣΩ ΠΩΣ ΑΥΤΟ ΔΕΝ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ
ΦΕΓΓΑΡΙ

ΤΙΣ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΕΧΝΙΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ
ΠΟΥ ΟΙ ΚΟΝΤΟΙ ΟΥ ΠΗΔΕΙ ΜΑΡΑ.

ΜΑ ΕΝΕ Ε ΠΡΑΚΤΙΚΟ

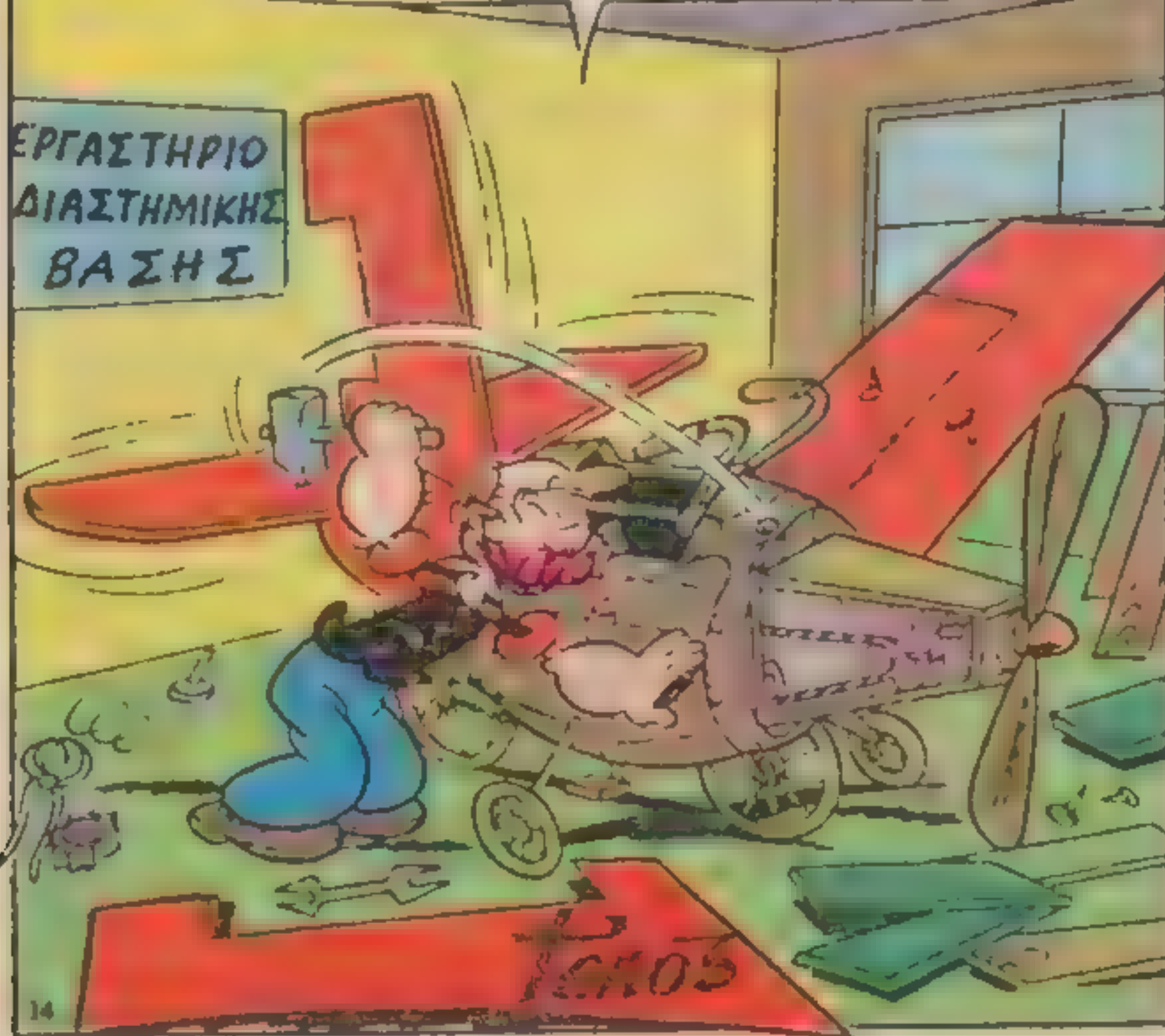
ΠΡΟΙΩΡΕΙΣ ΜΗ ΜΕΤΑΛΗ ΝΟΗ-
ΡΕΣΙΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΓΟΡΑ ΕΝΑΙ
ΔΡΟΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟ
ΦΕΓΓΑΡΙ

ΜΑΚΕ ΤΟ
ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΚΙ' ΕΤΙ! Μ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΕΤΟΥΜΕΝΟ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΑΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΜΕ ΛΙΓΩΤΕΡΑ ΕΞΟΔΑ ΕΤΙ ΘΑ ΑΠΑΛΛΑΞΕΙ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΑΝ ΤΟΥΣ ΦΟΡΟΥΣ!

Οι Καλικάντζαροι!

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, στα παλιά τὰ χρόνια, από την εβδομάδα των Χριστουγέννων μέχρι την εβδομάδα των Φώτων, έβγαζαν από τα βάθη της γής κατι μικρά δόρυμνα και δλόμαυρα ανθρωπάκια με μακριά ουρά και γαμψά νύχια, που τὰ λέγανε Καλικάντζαράκια, και τούς άρεσε νά πειραζουν και νά τυραννούν όποιον εύρισκαν μπροστά τους. Βγήκαν λοιπόν, κι' εκείνες τις χρονιαρες μερες, από τα βάθη της γης κι' έμπαζαν να βρουν άνθρωπο για να πειράξουν μα τού κάκου. Οι χωρικοί, κλεισμένοι στα σπίτια τους, γιόρταζαν τις άγιες μέρες τρώγοντας τὸ χοιρινό τους, λέγοντας παραμύθια και δοξάζοντας τὸν Θεό και τὴ Γέννησί Του. Έπειδή μάλιστα, ήξεραν ότι κάθε χρόνο τέτοια εποχή έβγα-

ναν οι Καλικάντζαροι, που με τὰ πειράγματά τους ένοχλούσαν τὸν κόσμο, έκλειναν κάθε χαραμάδα πόρτας ή παραθύρου, με ξερά άγκάθια για νά μήν μπορούν να μπουν στο σπίτι τους και τὰ κάνουν όλα γυαλιά καρφιά... Γιατί, ξεχάσαμε νά πούμε, ότι οι Καλικάντζαροι, τὰ παράξενα αυτά πλάσματάκια, μπορούσαν νά περάσουν μέσα από τὴν μικρότερη χαραμάδα ή σχισμή, αν είχαν βάλει για σκοπο τους νά ένοχλήσουν κάποιον. *

Έβδαν κι' άπόειδαν οι Καλικάντζαροι, ότι κανένα δέν μπορούσαν νά πειράξουν, ότι κανένα σπίτι δέν μπορούσαν νά κλέβουν και γι' αυτό μαζεύτηκαν κοντά στο σπίτι ενός γέρου και μιάς γριάς και είπαν: — "Ας καθήσουμε εδώ, νά παίξουμε και νά διασκεδάσουμε με τὸ χιόνι, μέχρι νά βροῦ-

με κάτι πιο ευχάριστο να κάνουμε.

Αρχισαν, λοιπόν, τα παιχνίδια και τις τρέλλες, κάνοντας ένα θόρυβο δαιμονισμένο.

Εκεί που έπαιζαν, τί να δούν:

Ένας άνθρωπος με μεγάλη προσοχή και προφύλαξη, κύτταζε μέσα από την κλειδαρότρυπα το έσωτερικό του σπιτιού του γέρον και της γριάς.

— Βρέ, τί κάνεις εκεί; του φώναξαν μόλις τον είδαν.

Τράμαξε ο άνθρωπος γύρισε προς το μέρος που άκουσε τη φωνή, είδε τα Καλικάντζαράκια και είπε:

— Τί κάνω; Μπά, τίποτε! Έτσι κύτταξα από την κλειδαρότρυπα, να δω αν είναι καλά ο γέρος και η γριά.

— Βρέ, άς τ' αυτά, κλεφταράκο! του είπε τότε ένας παμπόνηρος Καλικάντζαρος. Έσύ, λίγο θέλεις να μάς πής ότι απεθύμησες τον γέρο και την γριά και ήρθες να τους κάνεις επίσκεψη, βλέποντάς τους από την κλειδαρότρυπα... Πές μας την αλήθεια, τί ζητάς από το σπίτι του γέρον, γιατί εμείς δεν τα πιστεύουμε αυτά που λές...

— Την αλήθεια σας λέω. Ήθελα να δω, αν είναι καλά ο γέρος και η γριά... έπνευσε ο άνθρωπος.

— Αν μάς λές την αλήθεια τώρα θα το δούμε, είπε ένας άλλος Καλικάντζαρος.

Κι' έτρεξε προς την κλειδαρότρυπα κύτταξε μέσα καλά και μετά φώναξε.

— Κάνουμε την τύχη μας, αδέρφια μου! Στην κουζίνα του σπιτιού κρεμεται από το ταβάνι ένα τετραπάχο χοιρινό!

Χοιρινό! φώναξαν όλα μαζί τα Καλικάντζαράκια που τρελλαινονταν για τέτοιες λιχουδιές.

— Μάλιστα, ξαναείπε ο Καλικάντζαρος. Χοιρινό!

— Και πώς μπορούμε να το παρουμε, ρώτησε ένας άλλος.

— Μα είναι απλό. Θα μπορούμε μέσα στο σπίτι, από την κλειδαρότρυπα...

— Καλά, και δεν είναι φραγμένη η κλειδαρότρυπα με άγκάθια;

— Εύτυχώς όχι. Ξέχασε ο γέρος, φαίνεται, να την φοάξει.

— Τότε, γρήγορα, να μπορούμε! Τίποτα δεν υπάρχει που να μάς εμποδίση...

Έκαναν να μπουν από την κλειδαρότρυπα μέσα στο σπίτι οι Καλικάντζαροι μα ο κλεφταράκος τους φώναξε:

— Έ! Για σταθίτε! Ξεχάσατε ότι εγώ είδα πρώτος το χοιρινό!

— Έ, και τί μ' αυτό; είπαν οι Καλικάντζαροι.

— Έ, νά! Θέλω κι' εγώ το μερτικό μου!

— Καλά-καλά, άσε να μπορούμε πρώτα και μετά σου άνοιγουμε την πόρτα, μπαίνεις μέσα και κάνουμε τη μοιρασιά.

Πίστεψε τους Καλικάντζαρους ο κλεφταράκος, κουτός όπως ήταν, τους άφησε να μπουν μέσα και περίμενε να του άνοξουν την πόρτα.

Περίμενε, περίμενε και ίσως να περιμένη μέχρι σήμερα αν δεν έχη βαρεθεί, γιατί οι Καλικάντζαροι μόλις μπήκαν στην κουζίνα του γέρον και της γριάς και είδαν το λαχταριστό χοιρινό κρεμασμένο, ξέχασαν την υπόσχεσή τους κι' έπεσαν με τα μούτρα στο φαγητό.

Έφαγαν, έφαγαν κι' αφού χορτάσαν για τα καλά, είπαν:

— Βρε, δεν καθομαστε στην κουζίνα του γέρον και της γριάς, αντί να τρέχουμε από δω κι' από κεί και να κρυώνουμε χωρίς λόγο; Θα κρυδόμεστε την ημέρα κάτω από τον σοφά και τα σκαμνιά και το

δράδυ, που ο γέρος και η γριά θα κοιμούνται, βγαίνουμε, καλοτρώμε και μετά πάλι στις κρυψώμες μας...

*

Έτσι και έκαναν. Κρύφτηκαν και περίμεναν να βραδιάση. Σέ λίγο, νάσου και μπαίνει στην κουζίνα η γριά.

Κύτταξε για το χοιρινό, πουθενά το χοιρινό... Έβαλε τις φωνές:

— Τρέξε, γέρο, και μπήκαν κλέφτες στο σπίτι. Μας έκλεψαν το χοιρινό...

— Σώπα, γριά, μη φωνάζεις και κλέφτες δεν μπορούν να μπουν στο σπίτι, γιατί είναι κλειδαμπαρωμένο. Οι Καλικάντζαροι θα το έφαγαν το χοιρινό!

— Άστειέσαι, γέρο μου. Πως μπήκαν οι Καλικάντζαροι, αφού έχουμε φραξει όλες τις χαραμάδες με άγκάθια!

— Σωστά! άπάντησε ο γέρος. Οι Καλικάντζαροι δεν μπορούν να μπουν. Τι άλλο μπορεί να έφαγε το χοιρινό.

— Το βοήκα, γέρο μου! Τα ποντίκια, τα ποντίκια! Αυτά το έφαγαν...

— Σωστά, γριά, λέει ο γέρος. Τα ποντίκια το έφαγαν. Πάρε μια μαγκούρα και κυνήγα τα!

Πήραν από μια μαγκούρα, ο γέρος και η γριά και άρχισαν να ψάχνουν για ποντίκια.

Όπου εύρισκαν κανένα, το έπαιρναν στο κυνήγι, χτυπώντας από δω και από κεί, με τα ραβδιά τους...

Με τη βία, κράταγαν τα γέλια τους οι Καλικάντζαροι, που έβλεπαν τον γέρο και τη γριά να ιδρωκοπούν και να φωνάζουν σαν τρελλοί...

Σαν βραδιάσε, άπόκαμε ο γέρος, κουράστηκε και η γριά και είπαν μεταξύ τους:

— Νύχτωσε. Πάμε για ύπνο τώρα και αύριο συνεχίζουμε το κυνήγι...

Μόλις κοιμήθηκαν όμως, βγήκαν οι Καλικάντζαροι από τις κρυψώμες τους και άρχισαν να ψάχνουν στην κουζίνα να βρουν τίποτα να φανε.

Έψαξαν, έψαξαν, στο τέλος βρήκαν μια πιττα φρεσκοφουρισμένη. Την κατέδασαν χωρίς θόρυβο από το έρμάσι και σε λίγα λεπτά δεν είχαν αφήσει ούτε ψιχουλάκι.

*

Το πρωί, ξύπνησε πρώτη η γριά, μπήκε στην κουζίνα, είδε ότι έλειπε η πιττα από το έρμαρι έβαλε πάλι τις φωνές.

— Γέρο, τρέξε! Τα ποντίκια φάγανε και την πιττα!

Έτρεξε ο γέρος με τις νυχτικές του, άγουροξυπνημένος άρπαξε το ραβδί του, πήρε κι' η γριά το δικό της και άρχισαν να κυνηγούν ποντίκια...

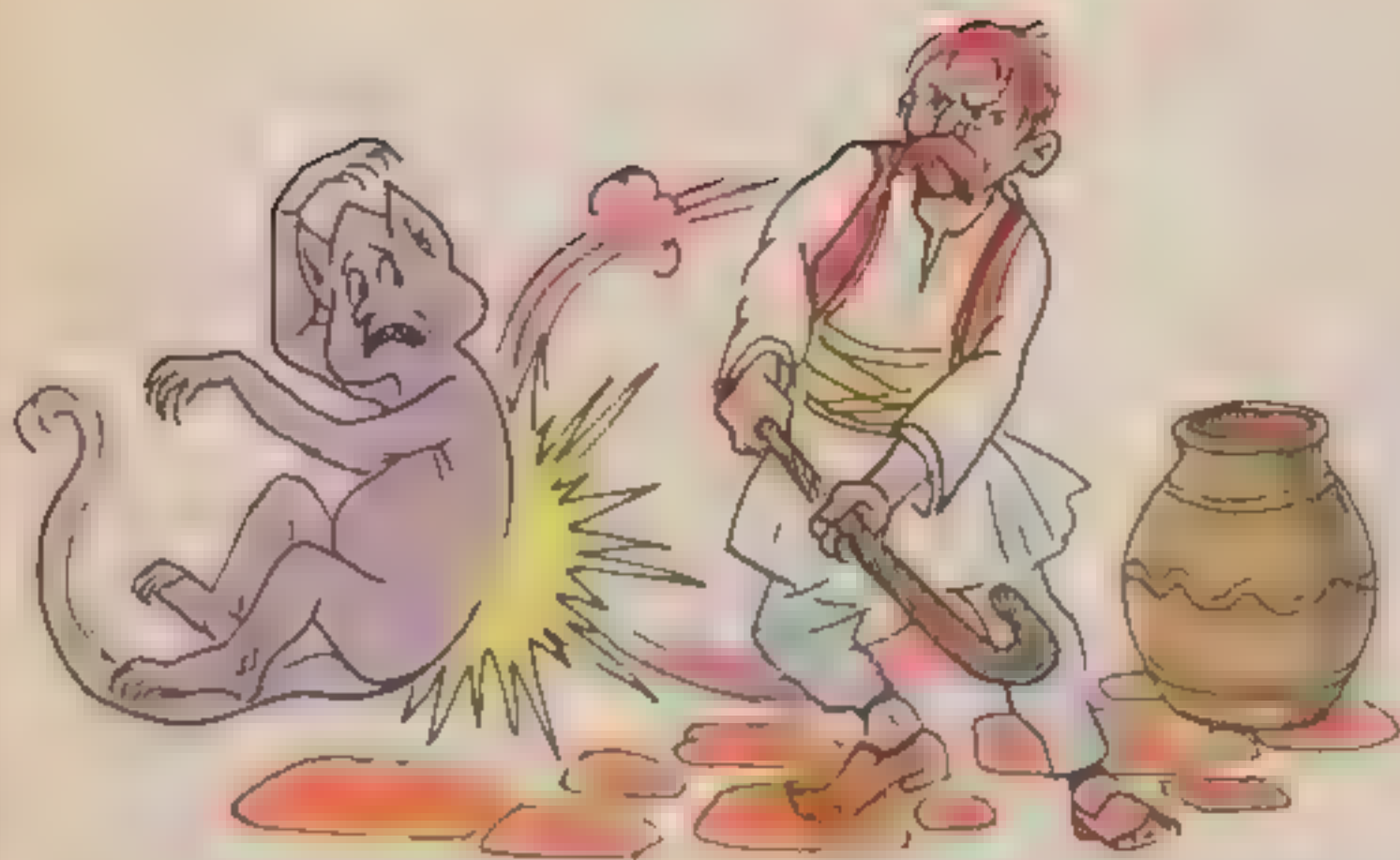
Κυνήγησαν πολλές ώρες μέχρι που κουράστηκαν.

— Φτάνει για σήμερα! είπε ο γέρος. Αύριο πάλι.

Το βράδυ, όταν κοιμήθηκαν για τα καλά, βγήκαν πάλι οι Καλικάντζαροι κάτω από το σκαμνιά και τον σοφά κι' άρχισαν να τρώνε, δι' εύρισκαν έμπρός τους.

Με το ξημέρωμα, νάσου μπήκε ο γέρος στην κουζίνα.

Πήγε να παρη ζαχαρι, να ψήση τον καφέ του, πουθενά ζάχαρι.

Ἐμπηξε τις φωνές:

— Τρέξε γριά καὶ τὰ ποντίκια ἔφαγαν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει στὴν κουζίνα!

Ἐτρεξε ἡ γριά μὲ τὸ μπαστούλι της κι' ἄρχισε νὰ χτυπάει δεξιά κι' αἰσιστερά, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὰ ποντίκια.

Πάνω στὸ θυμὸ τους, ὁμοῦ καὶ στὴν ἀπροσεξία τους, δὲν ἔδλεπαν ποῦ χτύπαγαν καὶ κόντευαν νὰ τὴ κάνουν ὅλα γυαλιά-καρφιά...

Στάμνες ἔσπαζαν, ποτήρια ἔπεφταν ἀπὸ τὸ σοφρά, πιάτα ραζαν καὶ θὰ ἔσπαγαν ὅλο τὸ σπίτι, ἂν ἓνας ἀπὸ τους Καλικάντζαρους ποῦ ἦταν κρυμμένος, δὲν ἔσκαγε στὰ γέλια ἀπὸ ὅλα τὰ ἀστεῖα ποῦ ἔδλεπε.

— Ἀκουσεῖς ἓνα γέλιο, γριά, εἶπε ὁ γέρος.

— Κάτι ἄκουσα, γέρο μου, κάτω ἀπὸ τὸ σκαμνί...

Ἀναποδογυρίζει ὁ γέρος τὸ σκαμνί, τί νὰ δῇ:

Ἕνας Καλικάντζαρος!

Τὸ βάλει στα πόδια ὁ Καλικάντζαρος, τὸν παίρνει στὸ κατόπι ὁ γέρος.

Τρομάζουν καὶ οἱ ἄλλοι Καλικάντζαροι, βγαίνουν ἀπὸ τίς κρυψώνες τους.

Τότε ἄρχισαν νὰ τοὺς χτυποῦν μὲ τὰ ραβδιά τους ὁ γέρος καὶ ἡ γριά.

— Ἀμάν! φώναζαν οἱ Καλικάντζαροι. Γρήγορα, νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, νὰ σωθοῦμε!

Τὸ ἀκούει ὁ γέρος, τρέχει στὴν κλειδαρότρυπα καὶ τὴν φραρίζει.

— Χτύπα γριά, καὶ μὴ φοβάσαι! φωνάζει. Οἱ Καλικάντζαροι ἔφαγαν τὸ χοιρινό. Χτύπα τους, γιὰ νὰ δάλουν μυαλό.

— Χτυπάω, γέρο μου, χτυπάω! φωνάζει ἡ γριά.

— Ἀνοίξετε τὴν πόρτα, νὰ βγοῦμε καὶ δὲν σᾶς ξαναπειράζουμε! φώναζαν οἱ Καλικάντζαροι.

— Θὰ σᾶς ἀνοίξω, εἶπε ὁ γέρος, ἀλλὰ εἴμα σᾶς δῶ ἄλλη φορά μπροστά μου, ἀλλοίμονό σας!

— Ἀφαντοὶ θὰ γίνουμε! ἀπάντησαν οἱ Καλικάντζαροι.

Ἀνοίξε τότε τὴν πόρτα ὁ γέρος, ἐσχίσθησαν οἱ Καλικάντζαροι, ἔξω καὶ ἐξαφανίσθηκαν.

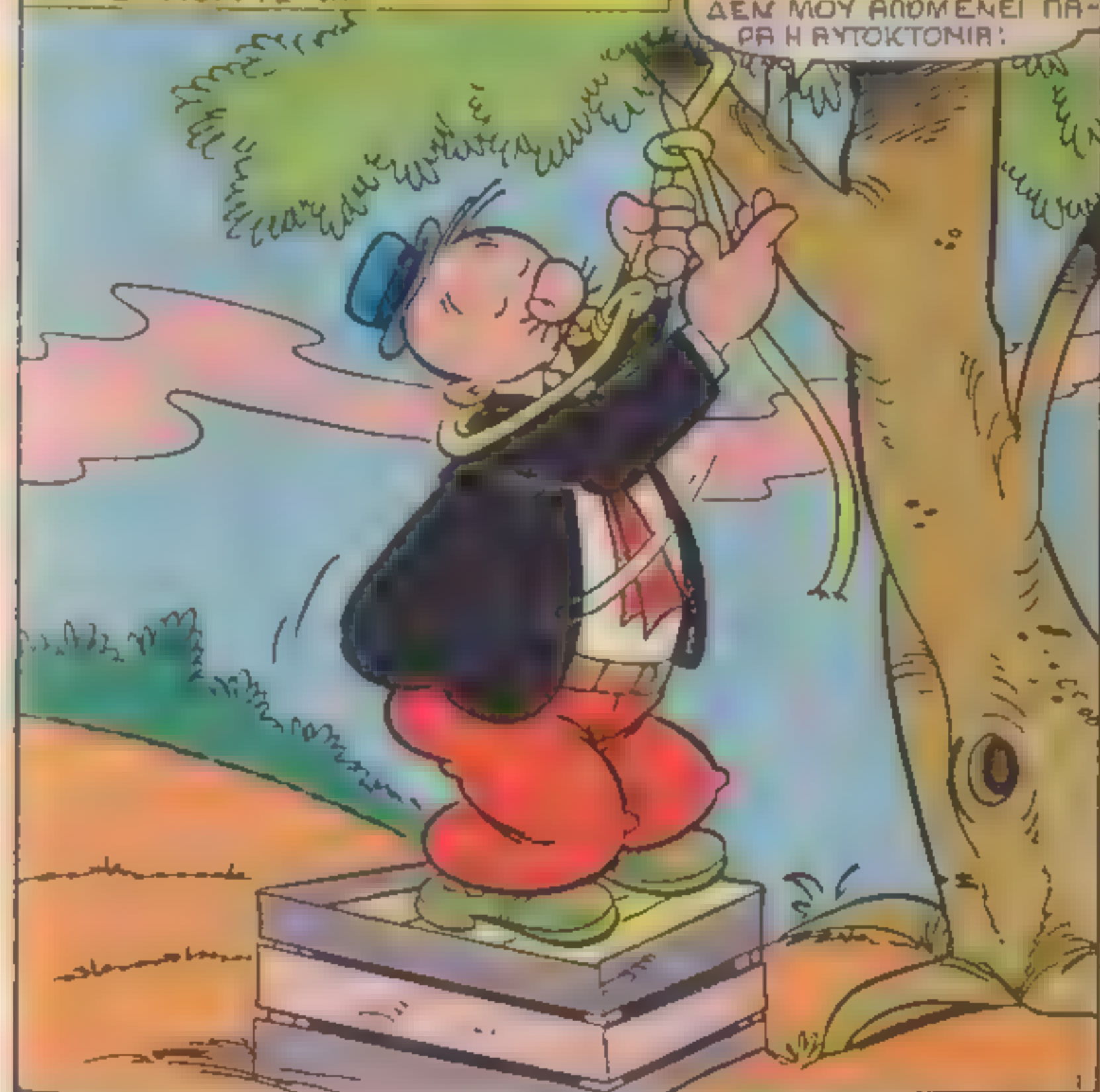
Ἔτσι, γλύτωσε ὁ γέρος καὶ ἡ γριά ἀπ' αὐτοὺς καὶ οἱ Καλικάντζαροι τὸ ξύλο καὶ τέρασσαν ὁ γέρος καὶ ἡ γριά καλὰ καὶ οἱ Καλικάντζαροι καλοῦσα κα!

♦ ♦

ΤΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΤΗΣ ΛΑΧΤΑΡΑΣ

ΕΡΩΤΗΤΕ ΕΝΑ ΑΓΕΛΙΣΤΕΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΓΟΡΕΙ Ν' ΑΓΟΡΑΣΤΕ
ΕΝΑ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣ ΚΑΡ

ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΠΟΜΕΝΕΙ ΠΑΡΑ Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ!

ΟΥΛΠ! ΜΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΩΜΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΦΡΕΣΚΟ
ΨΩΜΙ!

Ο ΡΟΜΠΕΡ, Ο ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ
ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΨΩΜΙ ΣΤΟΥΣ ΠΕΛΑ-
ΤΕΣ ΤΟΥ!

ΔΡΟΜΟ! ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΡΠΑ-
ΞΩ ΜΙΑ ΦΡΑΤΖΟ-
ΛΑ!

ΑΟΥΓΚ!

ΔΙΑΒΟΛΕ! ΞΕΧΗΙΑ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ!
ΔΕΝ ΕΧΩ ΠΙΑ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΘΕ-
ΣΗ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΩ!

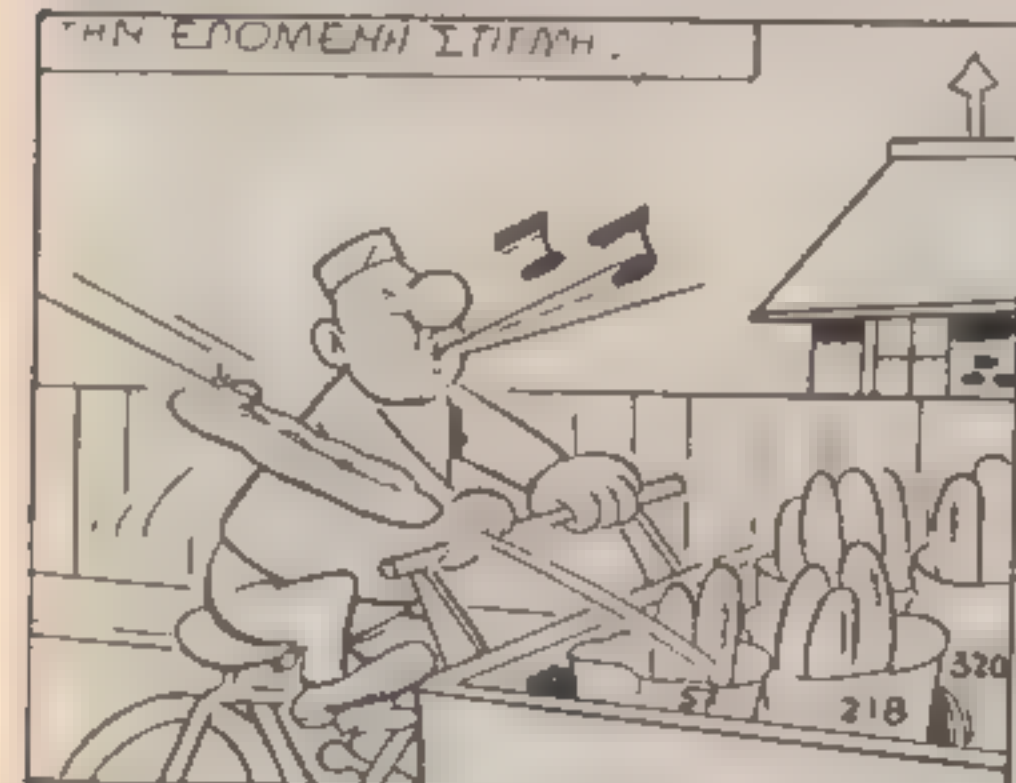
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΩ ΤΟ
ΦΟΥΡΝΑΡΗ ΜΕ ΤΑ ΨΩΜΙΑ!

ΧΕ! ΧΕ! ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑ! ΘΑ
ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!

ΝΑΤΟΙ! ΘΑ ΒΑΛΩ Σ' ΕΦΑΡ-
ΜΟΓΗ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ!

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΙΓΜΗ.

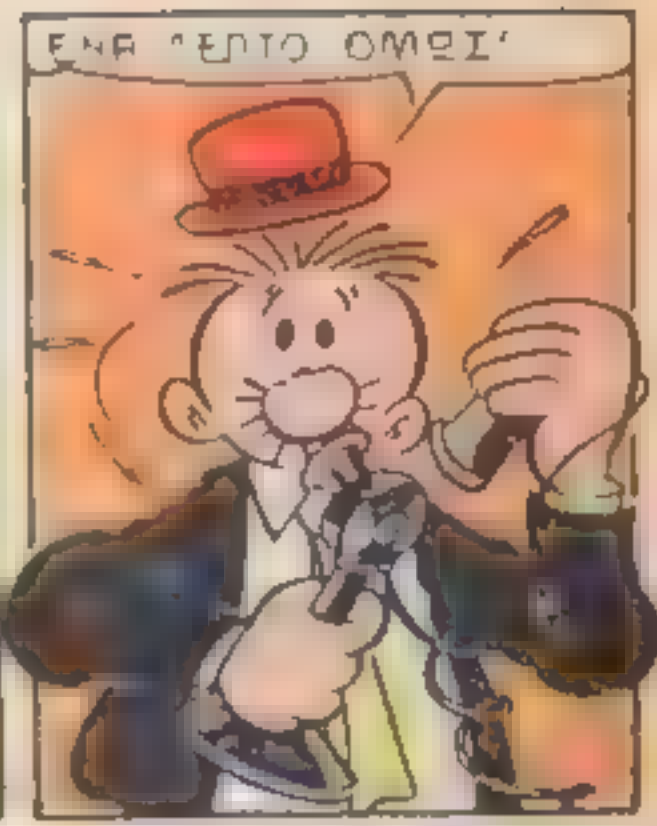
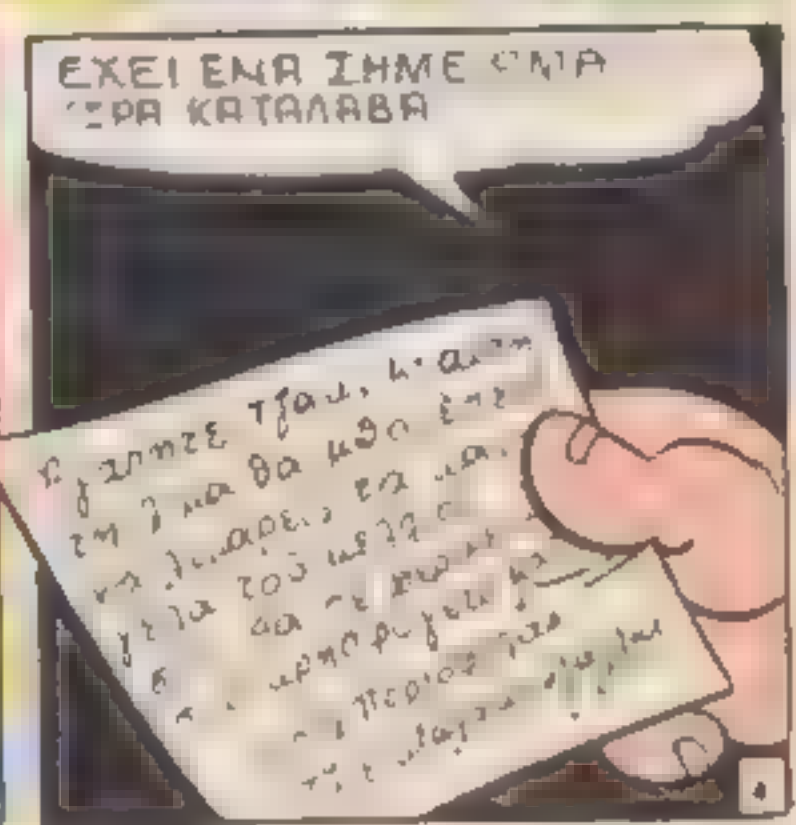
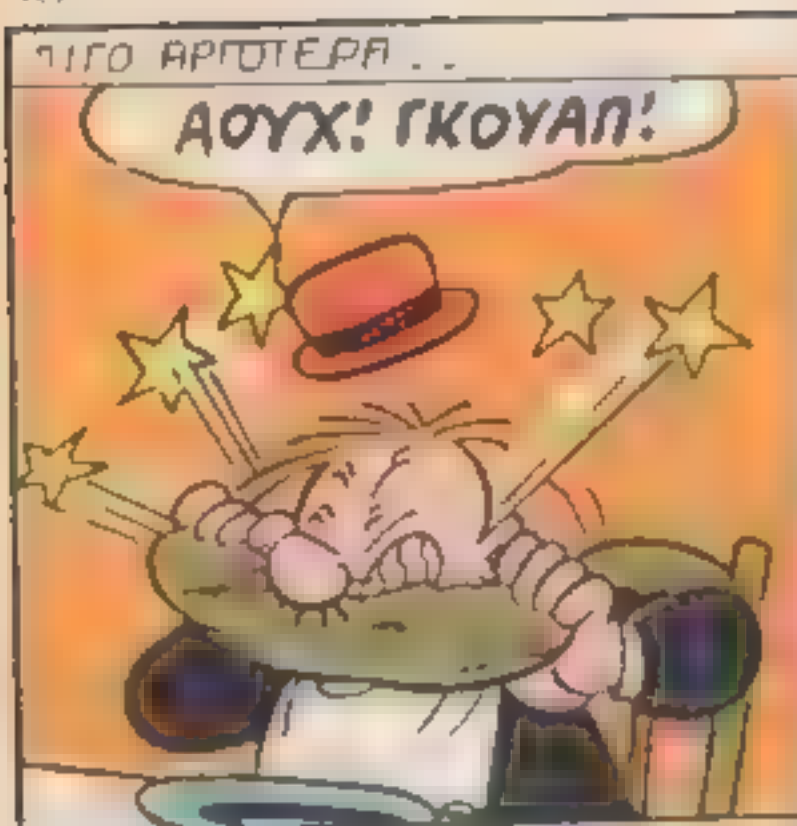
ΖΗΤΩ ΕΠ ΤΕΛΟΥΣ!
ΘΑ ΦΑΓΩ ΛΙΓΟ
ΨΩΜΑΚΙ!

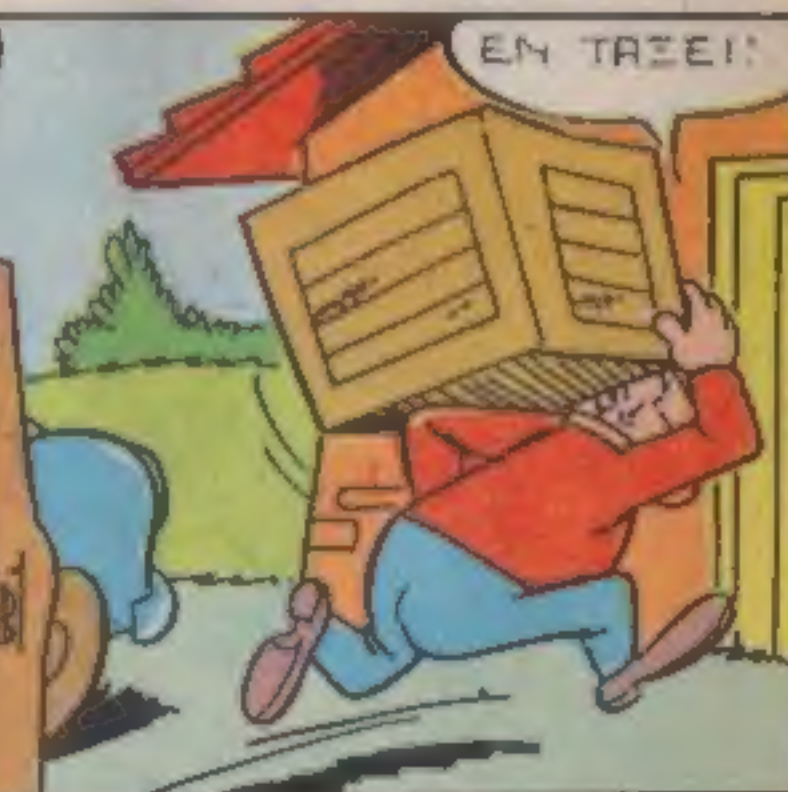
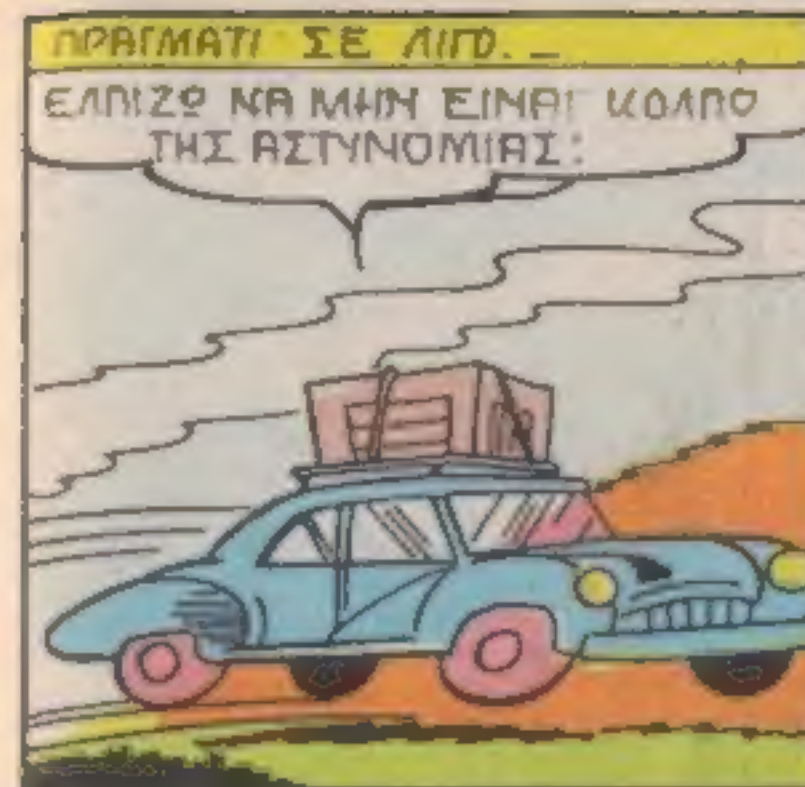
ΠΡΩΤΟΣ ΒΕΒΑΙΑ ΤΑ ΣΑΝ ΤΟΥ ΤΙ
ΒΑΛΛΑ... ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ!

..ΣΤΗΝ ΑΝΑΒΡΟΧΙΑ ΚΑ-
ΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΛΑΖΙ!...

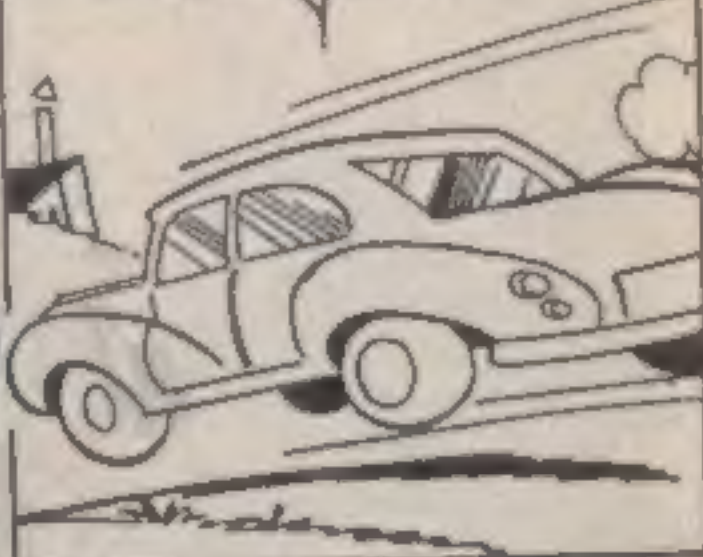

ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΟΣ
ΦΙΛΟΣ! ΓΕΙΑ
ΣΟΥ!

ΚΙ' ΕΣ ΕΥΧΑΡΙΣ-
ΤΟΣ! ΦΙΛΙΑ ΣΤΟΝ
ΜΠΛΑ!

ΒΟΘΟΥΣΕ ΑΥΤΗΝ ΠΕΙ-
ΝΑ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΤΑΝ
ΜΟΝΑΧΑ ΓΙΑ ΤΑ ΣΑΝ-
ΤΟΥΙΤΖ!

ΣΙΔΟΥΡΗ! ΤΙ ΘΡΑΙΟ ΑΡΩ-
ΜΑ!

ΑΚΚ... ΜΑ ΠΟΙΟΣ
ΧΤΥΠΑΕΙ;

ΑΛΤ' ΑΚΙΝΗΤΟΙ ΟΛΟΙ! ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο
ΤΣΟΕ Ο ΜΑΧΑΙΡΟΒΓΙΑΤΗΣ ΚΙ' Ο
ΜΠΛΑ Ο ΠΟΡΤΟΦΟΛΑΣ;

ΓΚΛΟΥΠ!

ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ
ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ! ΤΟΥΣ ΕΙΔΑΜΕ
ΝΑΡΧΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ
ΤΑΔΕ!

ΔΕΝ ΤΟΥΣ
ΕΙΔΑ!

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ! ΤΙ
ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΑΥ-
ΤΟ ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ;

Ω, ΕΔΩ ΣΤΙΝΟΤΑ!

ΑΧ! ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ
ΣΑΝΤΟΥΙΤΖ!

ΚΙ' ΕΠΕΙΤΑ;

ΜΙΑ ΠΟΛΑΝΤΟ! ΣΕΡΟΥΜΕ ΟΤΙ
ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΕΝΤΑΡΑ ΣΤΗ ΤΣΕ-
ΝΗ. ΠΟΥ ΒΡΗΚΕΙ ΤΟΤΑ
ΣΑΝΤΟΥΙΤΖ;

ΜΑ Τ'
ΑΓΟΡΑΣΑ
ΦΥΣΙΚΑ!

ΑΠΟ ΠΟΙΟ ΜΑΓΑΖΙ, ΛΟΙ-
ΠΟΝ;

ΜΑΓΑΖΙ...
ΜΑ...

ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΕΓΩ... ΣΤΑ ΕΦΕΡΑΝ
ΟΙ ΔΥΟ ΛΗΙΤΕΙ ΣΑΝ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ
ΓΙΑ ΚΑΘΟΙΑ ΕΣΥΝΗΡΕΤΗΣΗ ΠΟΥ
ΕΚΑΝΕΙΣ...

ΜΑ...
ΕΓΩ...

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΜΕ! ΜΕΧΡΙ
ΜΑ ΠΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΘΑΤΑΙ
ΦΥΛΑΚΗ!

ΑΧ!

